

Život Cirkvi

Ročník 17

45/2010

Apoštolská cesta pápeže Benedikta XVI. v Španielsku

„Žiť na sekeru“ či eschatologická perspektíva?

Príslovečné „ulej a napíš“, pohárik na zahriatie, na zdravie či zaliatie žiaľu, bezvýznamná čiarka na kuse papiera v krčmárovom pulte a po pár rokoch konfiškácia polí i strechy nad hlavou... Nepripomína to len románové a filmové námety slovenskej dediny pred sto rokov. Boli to najmä tisíce kruto pravdivých osudov. Dejiny sa opakujú, len prestrojenie sa mení. V časoch, keď v agentúrnych službách je správa aj po desiatich minútach stará, sme prirýchlo zabudli na varovný prst gréckej zadĺženosti. Aj Grékom krčmár, oblečený do decentnej elegancie bankových expertov, písal čiarky, nechal ich užívať si, až kým neprišlo vymáhanie dlhov. Diskusia sa točila o tom, od koho si požičať, kto má Grékov založiť. Málo o tom, že podobne žijú aj mnohé ďalšie krajiny, vrátane našej, na ktoré tiež skôr či neskôr príde. A najmenej o tom, že aj špirála celej svetovej ekonomiky rastie z rastúcich dlhov, že ľudstvo žije „na sekeru“. Skôr či neskôr musí prísť k rátaniu. Požičiame si od mimozemských civilizácií?

Nepatrí mi zaoberať sa ekonomickou stránkou problému. Ten však má aj náboženské pozadie. Koniec liturgického roka sprevádzajú biblické čítania na eschatologické témy. Povrchne si ich zamieňame s predpoveďami konca sveta. Eschatológia znamená naplnenie a napĺňanie je priebežný proces. Deje sa už teraz a od prežívania prítomnosti závisí aj naša budúcnosť, tá blízka i ďaleká. Poznáme rozšírený jav, keď si človek kompenzuje citovú vyprahlosť nadmerným sladením, stres nadmerným jedlom. Privedené do extrému, človeka to môže nanajvýš roztrhnúť, nie však naplniť. Plný žalúdok nenasýti hlad srdca ani hlad duše.

Róbert Fulghum v knihe o životných rituáloch humorne pravdivo opisuje, ako sa celý život háda so svojím zrkadlom. Dlhé roky nechcel veriť, že on, dospelý človek odvážnych plánov, v ňom vidí akési polodieťa, chlapca s vyrážkami po tvári. A už roky neverí, že na stále mladého muža plného životných plánov zo zrkadla pozerá sivovlasý starec s čoraz hlbšími vráskami. Fulghum vyjadruje hlbokú pravdu a ešte hlbší konflikt. Duša, naše najhlbšie ja, ktoré si vieme živo predstaviť v jednotlivých situáciách od detstva až doteraz, je stále to isté a vždy rovnako mladé i rovnako dospelé. Mení sa len náš organizmus. Stovky časopisov, programov a veľká časť drahej reklamnej plochy ponúka, ako riešiť tento hlboký konflikt zmenou vizáže. Čím viac sa o to človek snaží a investuje, tým väčšie prázdno tak vytvára. Tým väčšia nespokojnosť sa z neho ozýva a tým drahšiu kozmetiku, šaty či auto potrebuje. Ako pri droge, spotreba prudko vzrastá a efekt je čoraz úbohejší.

Často sa zdôrazňuje, že ekonomické problémy sú v jadre problémami morálnymi. Iste, aj otázka spravodlivosti a hodnôt tu hrá svoju rolu. No v ešte hlbšej podstate je slepá ulička, do ktorej sa ľudstvo dostáva, dôsledkom náboženskej krízy. Spotrebu a výrobu do značnej miery držala pri živote klamná snaha nasýtiť nekonečné túžby ľudského srdca a duše veľmi nestálymi vecami. To spustilo špirálu nemiernosti, v ktorej sa ako Augustín hovorí, „škarredo vrháme na hmotné veci“, chytá nás delírium, potreba nakupovať viac než si možno zarobiť, žiť na úver, na sekeru. Hmotou zdrogovaný človek nepozera na to, čo bude zajtra. Potrebuje svoju čoraz väčšiu dávku dnes a za každú cenu. Momentálne riešenia sa snažia oddialiť a ekonomickými opatreniami zmierniť do prázdna zameranú zadĺženosť. Tak či onak, menej či viac drasticky, bude treba telesným potrebám pritiahnúť opasok. Zostane nespokojnosť, nenávisť, ešte viac sa prehĺbi korupcia, doľahne doslovná bieda?

Eschatologické témy konca liturgického roka ponúkajú lepšie riešenie: začať naplňovať srdce a dušu. Nie unikaním do mimozemského života. Eschatológia naplňa, zbožstvuje už pozemský život. Prekonáva priepasť medzi terajším svetom a budúcim a rozpolteného človeka naplňa pokojom. Človek nepotrebuje čoraz viac mať, potrebuje čoraz viac objavovať. Ľudia čistého srdca vidia vo všetkých veciach Boha. Slovom Teilharda de Chardina, „božstvo vystupuje z hĺbín všetkých vecí“. Tomáš Špidlík to vyjadruje podobne: „Boh sa vteľuje do sveta, ktorý reálne stvoril, pretože chce posväcovať všetko, čo existuje“. Človek nemá zážitok krásy z nakupovania obrazov ale z ich obdivu. Človek nie je bohatý, keď má veľa vecí, ale keď aj v malých veciach dokáže vidieť Boha. Bez vnútornej premeny je úsilie o ekonomickú transformáciu neúčinné: hlad človeka bude vždy väčší než možnosť nasýtiť ho.

Nachádzame sa v historicky závažnom bode. Sprevedza ho akýsi útlm, únava, obavy zo zlých tušení. Európa starne, o neproduktívnych sa nemá kto a za čo starať, ekonomika kolíše na hrane katastrofy, chudobní majú obavy ako sa postarať o to základné, bohatí cítia, že rastúce bohatstvo v nich zanecháva ešte väčšie prázdno. Tmavé pozadie. Čaká, aby na ňom zažiarilo pravé svetlo. Môže ho priniesť len viera. Právom sa čaká od tých, čo sa nazývajú veriaci. Zaznieva už z dávnych slov Jána Damascénskeho: „Ten, kto dospel na vrchol lásky, keď vyšiel zo seba a chápe neviditeľnú skutočnosť, prekonáva temnotu telesného oblaku, ktorý zahaľuje denný jas, jeho duša sa stáva jasnou a môže vnímať slnko v jeho žiare“.

RV, Marián Gavenda

18. apoštolská cesta pápeža Benedikta XVI. v Španielsku

Vatikán (6. novembra, RV) - Pápež Benedikt XVI. začal svoju 18. zahraničnú apoštolskú cestu v Španielsku. Z rímskeho letiska Fiumicino odletel o 8.30 hod. a po trojhodinovom lete ho na letisku v Santiagu de Compostela privítala kráľovská rodina a arcibiskup Santiago.

Do arcidiecézy Santiago de Compostela, ktorej miestnym arcibiskupom je Mons. Julián Barrio Barrio, patrí vyše 1000 farností, 92% obyvateľov územia je katolíckeho vierovyznania. Kompostelské sanktuárium píše svoju históriu od 9. storočia, kedy tu objavili hrob svätého Jakuba Staršieho, apoštola. V 10. storočí zaznamenalo veľký príliv pútnikov, avšak zakrátko, po nájazde Normanov a moslimov, bola katedrála zničená, zachoval sa iba hrob. V 12. storočí bola Katedrála sv. Jakuba zrekonštruovaná a od r. 1952 znovu priťahuje pozornosť celého katolíckeho sveta. Santiago de Compostela bolo v r. 1985 ako tretie najdôležitejšie pútnické miesto - po Jeruzaleme a Ríme - zapísané do Zoznamu nehmotného svetového kultúrneho dedičstva UNESCO. Od roku 1120 má výsadu vyhlasovať Jubilejný kompostelský rok, a to vždy, keď sviatok sv. Jakuba, apoštola, ktorý sa slávi 25. júla, pripadne na nedeľu. Tento jubilejný rok je už v poradí 119. a najbližšie sa bude sláviť o 11 rokov, v roku 2021.

Na uvítacom ceremoniáli sa zúčastnili politickí predstavitelia, španielski kardináli, výkonný výbor biskupskej konferencie a obyvatelia 93 tisícového Santiaga. Po oficiálnom prejave Filipa, princa z Astúrie, predniesol svoj príhovor pápež Benedikt XVI.

Ďakujem Výsosti za láskavé slová, ktoré mi adresovala v mene všetkých a ktoré sú hlbokou ozvenou citov synov a dcér tejto ušľachtilej krajiny voči Petrovu nástupcovi. Srdečne pozdravujem všetkých prítomných a tých, ktorí sú s nami spojení pomocou komunikačných prostriedkov, ďakujúc tiež tým, ktorí sa veľkodušne na rôznych cirkevných a štátnych úrovniach podieľali na tom, aby táto krátka a intenzívna návšteva Santiaga de Compostela a Barcelony bola čo najplodnejšia.

V najväčšej hĺbke svojho bytia je človek vždy na ceste a hľadá pravdu. Cirkev sa na tejto hlbokej túžbe ľudskej bytosti podieľa, sama sa dáva na cestu a sprevádza človeka, ktorý túži po plnosti vlastného bytia. Cirkev súčasne koná svoju vnútornú púť, ktorá ju vedie skrze vieru, nádej a lásku k tomu, aby svetu zviditeľňovala Krista. To je jej poslanie a jej cesta: byť medzi ľuďmi a stále viac sprítomňovať Krista, „ktorý sa pre nás stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou, posvätením a vykúpením“ (1 Kor 1, 30). Preto som sa i ja vydal na cestu, aby som utvrdzoval svojich bratov vo viere (porov. Lk 22, 32).

Prichádzam ako pútnik v tomto svätom compostelskom roku a v srdci prechovávam tú istú lásku ku Kristovi, ktorá viedla apoštola Pavla, aby sa vydával na cesty v snahe dosiahnuť aj Španielsko (porov. Rim 15, 22-29). Rád by som sa takto pridal k veľkému zástupu mužov a žien, ktorí v priebehu stáročí prichádzali do Compostely zo všetkých kútov Iberského polostrova a z Európy, ba

z celého sveta, aby spočinuli pri nohách svätého Jakuba a nechali sa premeniť svedectvom jeho viery. Oni, v ich stopách a plní nádeje, utvárali život kultúry, modlitby, milosrdenstva a obrátenia, ktorý sa konkretizoval v kostoloch a nemocniciach, hospicioch, mostoch a kláštoroch. Španielsko a Európa tak rozvinuli duchovnú fyziognómiu, ktorá je nezmazateľne poznačená evanjeliom.

Práve ako posol a svedok evanjelia pôjdem tiež do Barcelony, aby bola posilnená viera jej pohostinného a dynamického ľudu. Viera, zasiata už na počiatku kresťanstva, vykličila a vyrástla v zápale nespočetných príkladov svätosti a dala počiatok mnohým dobročinným, kultúrnym a výchovným inštitúciám. Viera, ktorá inšpirovala geniálneho architekta Antónia Gaudiho, aby v tomto meste so zápalom a v spolupráci s mnohými ostatnými vybudoval onen div, ktorým je Chrám Svätej rodiny. Budem mať to potešenie posvätiť tento kostol, v ktorom sa odráža všetka veľkosť ľudského ducha otvoreného voči Bohu.

Zakusujem hlbokú radosť z toho, že som znovu v Španielsku, ktoré dalo svetu mnoho veľkých svätcov, zakladateľov a básnikov, ako napr. Ignáca z Loyoly, Teréziu od Ježiša, Jána z Kríža, Františka Xaverského a mnoho ďalších. Španielsko, ktoré v 20. storočí vzbudilo nové inštitúcie, skupiny a komunity kresťanského života a apoštolského hnutia a v posledných desaťročiach kráča v svornosti a jednote, slobode i pokoji, pozerá do budúcnosti s nádejou a zodpovednosťou. Pohnuté svojím bohatým odkazom ľudských a duchovných hodnôt, usiluje sa o pokrok uprostred ťažkostí a ponúka medzinárodnému spoločenstvu svoju solidaritu.

Tieto prínosy a iniciatívy vašich dlhých dejín, i tých dnešných, spolu s významom týchto dvoch miest vašej krásnej zeme, ktoré pri tejto príležitosti navštívim, ma vedú k tomu, aby som rozšíril svoju staroslivosť na celý ľud Španielska a Európy. Ako Boží služobník Ján Pavol II., ktorý z Compostely povzbudil Starý kontinent k novej sile jeho kresťanských koreňov, chcel by som i ja povzbudiť Španielsko a Európu a stavať ich prítomnosť, ako aj plánovať ich budúcnosť na autentickej pravde o človeku, na slobode, ktorá rešpektuje túto pravdu a nikdy ju nezraňuje, a na spravodlivosti pre všetkých, počínajúc tými najchudobnejšími a najnúdznejšími. Španielsko a Európa sa nestarajú len o materiálne potreby ľudí, ale tiež o tie morálne a sociálne, duchovné a náboženské, pretože tie všetky sú autentickými požiadavkami jediného človeka a jedine tak účinne, celistvo a plodne prispievajú k jeho dobru.

Drahí priatelia, opäť vám vyjadrujem svoju vďačnosť za vaše vrele privítanie a vašu prítomnosť na tomto letisku. Znovu vyslovujem svoju srdečnosť a blízkosť milovaným synom a dcéram Galície, Katalánska a ďalšiemu ľudu Španielska. Svoju prítomnosť medzi vami zverujem príhovoru svätého Jakuba a prosím Boha, aby na vás všetkých zoslal svoje požehnanie. Veľká vďaka.

Návšteva Katedrály sv. Jakuba v Santiagu de Compostela

Pápež Benedikt XVI. počas návštevy Santiagu de Compostela o 13.00 hod. vstúpil z Námestia Nepoškvrnenej do miestnej katedrály, kde zotrval v krátkej adorácii a tichej modlitbe pri hrobe sv. Jakuba, potom sa zastavil pri soche svätca. Po srdečnom pozdrave a privítaní miestnym arcibiskupom nasledoval príhovor Svätého Otca:

Ďakujem arcibiskupovi Santiagu de Compostela Juliánovi Barriovi Barriovi za láskavé slová na privítanie, ktoré mi práve adresoval a na ktoré s potešením odpovedám srdečným pozdravením vás všetkých v Pánovi, ďakujúc vám za vašu prítomnosť na tomto tak významnom mieste. Ísť na púť neznamená jednoducho navštíviť nejaké miesto a obdivovať jeho prírodné, umelecké a historické bohatstvá. Ísť na púť znamená skôr vyjsť zo seba samého a vykročiť v ústrety Bohu tam, kde sa ukázal, tam, kde sa zvlášť oslavo prejavila milosť Božia a vyvolala hojné plody obrátenia a svätosti medzi veriacimi. Kresťania sa vydávajú na púť predovšetkým na miesta spojené s utrpením, smrťou a vzkriesením Pána, do Svätej zeme. Potom do Ríma, mesta mučeníctva Petra a Pavla, a tiež do Compostely, ktorá sa spája s pamiatkou svätého Jakuba a prijíma pútnikov celého sveta, túžiacich posilniť svojho ducha svedectvom viery a lásky tohto apoštola.

V tomto svätom kompostelskom roku ako nástupca svätého Petra som si tiež želal vydat' sa na púť do domu „Señor Santiago“ (svätého Jakuba), ktorý sa pripravuje na oslavy osemstého výročia od svojho posvätenia, aby som utvrdil vašu vieru, posilnil vašu nádej a zveril príhovoru apoštola vaše túžby, námahy a práce pre evanjelium. Keď som objímal jeho uctievaný obraz, modlil som sa tiež za všetky deti Cirkvi, ktoré majú svoj počiatok v tajomstve spoločenstva, ktorým je Boh. Skrze vieru sme uvedení do tajomstva lásky, ktorou je Najsvätejšia Trojica. Sme v istom spôsobe objatí Bohom, premenení jeho láskou. Cirkev je táto

náruč Boha, v ktorej sa tiež ľudia učia objímať svojich bratov, v ktorých objavujú Boží obraz a podobu, ktorá predstavuje najhlbšiu pravdu ich bytia a ktorá je počiatkom pravej slobody.

Medzi pravdou a slobodou je tesný a nutný vzťah. Poctivé hľadanie pravdy a túžba po nej je podmienkou autentickej slobody. Nemožno žiť jednu bez druhej. Cirkev, ktorá túži slúžiť všetkými svojimi silami ľudskej osobe a jej dôstojnosti, je v službách oboch - pravdy i slobody. Nemôže sa ich zrieknuť, pretože v hre je ľudská bytosť, pretože ju poháňa láska k človeku, „jedinému tvorcovi na zemi, ktorého Boh chcel pre neho samého“ (Gaudium et spes, 24), a pretože bez tejto túžby po pravde, spravodlivosti a slobode by človek stratil sám seba.

Dovoľte, aby som z Compostely, z duchovného srdca Galície a súčasne školy univerzálnosti bez hraníc, povzbudil všetkých veriacich tejto drahej arcidiecézy a všetkých, ktorí v cirkvi v Španielsku žijú osvetení pravdou Kristovou, aby vyznávali vieru s radosťou, dôslednosťou a jednoduchosťou ako doma, tak v práci i v občianskom nasadení.

Nech vás radosť z pocitu, že ste milovaní Bohom, vedie i ku stále hlbšej láske voči Cirkvi, aby ste s ňou spolupracovali na jej diele a prinášali Krista všetkým ľuďom. Modlite sa k Pánovi žatvy, aby sa mnohí mladí zasvätili poslaniu v kňazskej službe a v zasvätenom živote. Dnes, ako vždy, stojí za to venovať sa po celý život predkladaniu novosti evanjelia.

Nechcem skončiť bez toho, aby som najprv vyjadril svoje potešenie a vďačnosť všetkým španielskym katolíkom za štedrosť, s ktorou podporujú toľké charitatívne a humanitárne inštitúcie. Nepoľavujte v podpore týchto diel, ktoré prinášajú úžitok celej spoločnosti a ich účinnosť sa ukázala osobitne v súčasnej ekonomickej kríze, ako aj pri vážnych prírodných kalamiťach, ktorými sú zasiahnuté rôzne krajiny.

S týmito pocitmi sa modlím k Najvyššiemu, aby vám udelil všetku smelosť, ktorú mal svätý Jakub, keď svedčil o vzkriesenom Kristovi, aby ste tak zostali verní cestám svätosti a obetovali sa pre Božiu slávu a k prospechu tých najopustenejších bratov. Mnohokrát ďakujem.

Homília Benedikta XVI. počas sv. omše v Santiagu de Compostela

Pápež Benedikt XVI. v sobotu o 16.30 celebraval svätú omšu na námestí Plaza del Obradoiro v Santiagu de Compostela. Svätý Otec vo svojej homílii povedal:

Milovaní bratia a sestry v Ježišovi Kristovi,

ďakujem Bohu za dar, že môžem byť tu, na tomto krásnom námestí plnom umenia, kultúry a duchovného významu. V tomto svätom roku prichádzam ako pútnik medzi pútnikmi a sprevádzam mnohých, ktorí prichádzajú až sem, smädni po viere v zmŕtvychvstalého Krista. Po tej viere, ktorú ohlasovali a verne ší-

rili apoštoli, tak ako sv. Jakub starší, ktorý sa uctieva v Compostele od nepamäti.

Ďakujem za milé slová privítania od Mons. Juliána Barria Barria, arcibiskupa tejto partikulárnej cirkvi, a za zdvorilú prítomnosť ich kráľovských veľičenstiev, kniežat z Astúrie, pánov kardinálov, ako aj početných bratov v biskupskej a kňazskej službe. Môj srdečný pozdrav adresujem aj európskym členom parlamentu, členom medziskupiny „Camino de Santiago“, ako aj národným, krajským a miestnym hodnostárom, ktorí sú prítomní na tomto slávení. Je to prejav vašej úcty voči Petrovmu nástupcovi, ako aj znak hlbokého citu, ktorý vzbudzuje sv. Jakub z Compostely v Galícii a na iných miestach Španielska, ktoré uznáva tohto apoštola za svojho patróna a ochrancu. Srdečne pozdravujem aj zasvätené osoby, bohoslovcov i veriacich účastníkov na tejto Eucharistii a zvlášť pútnikov, tvorcov pravého jakobínskeho ducha, bez ktorých by sa dalo chápať len veľmi málo alebo dokonca nič z toho, čo sa tu deje.

Jedna veta z prvého čítania s udivujúcou jednoduchosťou tvrdí: „Apoštoli veľkou silou vydávali svedectvo o zmŕtvychvstaní Pána Ježiša“ (Sk 4, 33). Naozaj, východiskovým bodom toho, čo kresťanstvo bolo a v súčasnosti znamená, nie je nejaký ľudský plán či iniciatíva, ale Boh, ktorého ohlasuje spravodlivý a svätý Ježiš proti výroku ľudského tribunálu, ktorý ho odsúdil ako rúhača a rozvracača; Boh, ktorý zachránil Ježiša Krista pred smrťou; Boh, ktorý ospravedlní všetkých nespravodlivo ponížených počas dejín.

„A my sme toho svedkami aj Duch Svätý, ktorého Boh dal tým, čo ho poslúchajú“ (Sk 5,32), hovoria apoštoli. Naozaj, takto vydali svedectvo o živote, smrti a zmŕtvychvstaní Ježiša Krista, ktorého poznali pri hlásaní a konaní zázrakov. Na nás je, drahí priatelia, aby sme nasledovali príklad apoštolov, aby sme poznávali každým dňom Pána stále viac a vydávali žiarivé svedectvo o jeho evanjeliu. Niet väčšieho pokladu, čo by sme mohli ponúknuť našim súčasníkom. Tak budeme napodobňovať sv. Pavla, ktorý uprostred mnohých súžení, trápení a stroskotaní s radosťou vyhlasoval: „No tento poklad máme v hlinených nádobách, aby mal Boh zvrchovanú moc, a nie my“ (2 Kor 4,7).

Spolu so slovami apoštola národov sú tu aj samotné slová evanjelia, ktoré sme pred chvíľou počuli a ktoré pozývajú žiť podľa poníženosti Krista, ktorý vo všetkom, nasledujúc Otcovu vôľu, prišiel, aby slúžil a „položil svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mt 20,28). Pre učeníkov, ktorí chcú nasledovať a napodobňovať Krista, služba bližnému už nie len čírou opciou, ale podstatnou súčasťou vlastného bytia. Služba, ktorá sa nemeria podľa svetských kritérií bezprostrednosti, materiálnosti či zdanlivosti, ale pretože sprítomňuje Božiu lásku všetkým ľuďom vo všetkých rozmeroch a vydáva svedectvo o ňom aj tými najjednoduchšími gestami. Pri predkladaní tohto nového spôsobu budovania vzťahov v spoločenstve, založenom na logike lásky a služby, sa

Ježiš obracia aj k „hlavám národov“, pretože kde niet angažovanosti pre druhých, tam vznikajú formy násillia a využitia, ktoré nedávajú priestor k pravému integrálnemu rozvoju človeka. A prajem si, aby sa tento odkaz dotkol najmä mladých; práve vám tento podstatný obsah evanjelia ukazuje cestu, aby ste zavrhovali egoistický spôsob myslenia krátkeho významu, ktorý sa vám mnohokrát ponúka, a prijali Ježišov spôsob myslenia a tak sa naplno realizovali a boli semenom nádeje.

Toto nám pripomína aj slávenie svätého compostelského roku. A je to aj to, čo v skrytosti srdca s vedomím a cítením bez vyjadrenia slovami prežívajú mnohí pútnici, ktorí kráčajú do Santiaga de Compostela, aby objali apoštola. Únava z chodenia, rôznosť krajín, stretnutie s osobami iných národností ich otvárajú pre to, čo nás najhlbšie a spoločne spája s ľuďmi: že sme bytia, ktoré hľadajú, ktoré potrebujú pravdu a krásu, skúsenosť milosti, lásky a pokoja, odpustenia a spásy. A v najväčšej skrytosti všetkých týchto ľudí zaznieva Božia prítomnosť a činnosť Ducha Svätého. Áno, každého človeka, čo sa vie stíšiť vo svojom vnútri a vzdialiť sa pred dychtivosťou, túžbami a bezprostrednými udalosťami, človeka, ktorý sa modlí, Boh osvieti, aby ho stretol a spoznal Krista. Kto ide na púť do Santiaga, robí to predovšetkým preto, aby sa stretol s Bohom, ktorý v podobe Kristovej majestátosti ho prijíma a požehnáva pri príchode k Stĺporadiu slávy.

Odtiaľto, ako posol evanjelia, ktoré Peter a Jakub potvrdili vlastnou krvou, túžim obrátiť svoj pohľad na Európu, ktorá sa vydala na púť do Compostely. Aké sú jej veľké potreby, obavy a nádeje? Aká je špecifická a fundamentálna pomoc Cirkvi tejto Európe, ktorá sa v poslednom polstoročí vydala na cestu nových štruktúr a projektov? Jej prínosom je veľmi jednoduchá a rozhodujúca skutočnosť, že Boh existuje a dal nám život. Iba on je absolútnou, vernou a nemennou láskou, nekonečným cieľom, ktorý presvítá vo vnútri všetkých obdivuhodných dobier, právd a krás tohto sveta; obdivuhodných, ale nepostačujúcich ľudskému srdcu. Správne to pochopila sv. Terezka Ježišova, keď napísala: „Iba Boh stačí.“

Je tragédiou, že v Európe, najmä v 19. storočí, sa tvrdilo a šíriло presvedčenie, že Boh je súperom človeka a nepriateľom jeho slobody. Chcela sa tak zatieniť pravá biblická viera v Boha, ktorý poslal na svet svojho Syna Ježiša Krista, aby nezomrel nik, ale aby všetci mali večný život (porov. Jn 3,16).

Svätopisec nevyvrátiteľne tvrdí proti pohanstvu, pre ktoré Boh závidí človeku alebo ho odmieta: ako by bol Boh stvoril všetky veci, keby ich nebol miloval, on, čo vo svojej nekonečnej plnosti nepotrebuje nič? (porov. Múd 11, 24 - 26). Ako by sa bol zjavil ľuďom, keby ich nebol chcel ochrániť? Boh je pôvodcom nášho bytia a základom i vrcholom našej slobody, a nie našim odporcom. Ako si smrteľný človek môže zakladať sám na sebe a ako sa môže hriešnik zmieriť sám so sebou? Ako je možné, že nastalo verejné ticho o prvej a pod-

statnej skutočnosti ľudského života? Ako môže byť to, čo je v ňom najurčujúcejšie, uzavreté do čirej intimity či vyhnané do prítmnia? My ľudia nemôžeme žiť v tme bez toho, aby sme videli svetlo slnka. Teda ako je možné, že sa odopiera Bohu, slnku inteligencie, sile vôle a príťažlivosti našich srdc právo predložiť toto svetlo, ktoré rozptýli každú temnotu? Preto je nutné, aby Boh opäť radostne zazvonil pod nebom Európy; aby sa toto sväté slovo neohlasovalo nadarmo, aby sa neprekrútilo a neslúžilo cieľom, ktoré mu nie sú vlastné. Treba, aby sa toto slovo vyrieklo sväto. Je potrebné, aby sme ho takto chápali v každodennom živote, v tichu práce, v bratskej láske i v ťažkostiach, ktoré roky prinášajú.

Európa sa musí otvoriť Bohu, stretnúť sa s ním bez strachu, pracovať s jeho milosťou na dôstojnosti človeka, čo objavil najlepšie tradície: okrem tej základnej biblickej aj tie z obdobia klasického, stredovekého a moderného, z ktorých sa zrodili veľké filozofické a literárne, kultúrne a sociálne kreácie Európy.

Tento Boh a človek sa konkrétne a historicky zjavili v Kristovi. Krista, ktorého nachádzame na ceste do Compostely, z dôvodu, že je tam kríž, ktorý prijíma a orientuje na rázcestia. Tento kríž, znak nesmiernej lásky až do krajnosti, ktorý je darom i odpustením zároveň, má byť našou polárnou hviezdou v noci času. Kríž a láska, kríž a svetlo sa stali synonymami v našich dejinách, pretože Kristus sa nechal naň pribiť, aby nám dal najväčší dôkaz svojej lásky, aby nás pozval k odpusteniu a zmiereniu, aby nás naučil dobrom premáhať zlo. Neprestaňte sa učiť lekciám tohto Krista križovatiek a životných ciest, v ňom nám Boh prichádza naproti ako priateľ, otec a sprievodca. Ó, blahoslavený kríž, stále žiar v krajinách Európy!

Dovoľte mi odtiaľto prehlásiť slávu človeka, aby som varoval pred hrozbami voči jeho dôstojnosti, ktoré ho chcú zbaviť pôvodnej hodnoty a bohatstva, pred vyhostením na okraj spoločnosti alebo pred smrťou najslabších a najchudobnejších. Nemožno Bohu vzdať kult bez ochrany človeka, jeho syna, a nemožno slúžiť človeku bez kladenia otázky, kto je jeho Otec a odpovede na ňu. Európa vedy a technológie, Európa civilizácie a kultúry má byť zároveň Európou, ktorá je otvorená transcendentnu a bratstvu s ostatnými kontinentmi, otvorená živému a pravému Bohu vychádzajúc zo živého a pravého človeka. Toto chce Cirkev priniesť Európe: starať sa o Boha i o človeka a pochopiť, že z oboch nám ponúka Ježiš Kristus.

Drahí priatelia, pozdvihnime pohľad nádeje k tomu, čo nám Boh sľúbil a čo nám ponúka. Nech nám dá svoju silu, nech posilní túto compostelskú arcidiecézu, oživí vieru svojich detí a pomáha im byť verní povolaniu rozsievať a dať silu evanjeliu aj v iných krajinách. Nech sv. Jakub, Pánov priateľ, vyprosuje hojnosť požehnaní pre Galíciu, pre celý ľud Španielska, Európy a iných ďalších miest za morom, kde je apoštol významným kresťanskej identity a podporovateľom Kristovej blahozvesti.

Preklad: Andrej Klapka

Svätá omša v Sagrada Familia v Barcelone

Pápež Benedikt XVI. predsedal v nedeľu predpoludňím eucharistickej slávnosti v chráme Sagrada Familia v Barcelone. V homílii, po ktorej nasledovala posviacka oltára a chrámu, povedal:

Milovaní bratia a sestry v Pánovi!

„Tento deň je zasvätený Pánovi, vášmu Bohu. Nežiaľte a neplačte... radosť v Pánovi je vaša sila” (Neh 8,9-11). Týmito slovami z prvého čítania, ktoré sme počuli, chcem pozdraviť všetkých vás tu prítomných na tejto slávnosti. S láskou pozdravujem Ich Veličenstvá, kráľa a kráľovnú Španielska, ktorí sa s radosťou k nám pridali. Môj vďačný pozdrav patrí pánovi kardinálovi Luísovi Martínezovi Sistachovi, arcibiskupovi Barcelony, za jeho slová privítania a jeho pozvanie na posvätenie tohto chrámu Sagrada Familia, ktorý je nádhernou syntézou techniky, umenia a viery. Pozdravujem aj kardinála Ricarda Mariu Carlesa Gordóa, emeritného arcibiskupa Barcelony, ostatných pánov kardinálov a bratov v biskupskej službe, špeciálne pomocného biskupa tohto osobitného chrámu, ako aj početných kňazov, diakonov, seminaristov, rehoľníkov a veriacich, ktorí sa zúčastňujú na tejto slávnostnej celebrácii. Zároveň úctivo pozdravujem predstaviteľov štátu, regiónu a mesta, ako aj členov iných kresťanských komunít, ktorí sa spájajú s nami v našej radosi a chvále Boha.

Tento deň je významným bodom dlhej histórie ašpirácií, práce a štedrosti, ktorá trvá viac ako jedno storočie. V týchto chvíľach by som si chcel spomenúť na každú jednu osobu, ktorá napomohla radosi, ktorá dnes preniká všetkých nás: od podporovateľov, až po vykonávateľov tohto diela; od architektov a murárov, po všetkých tých, ktorí prispeli akýmkoľvek spôsobom k postupnému budovaniu tejto stavby. Pripomeňme si predovšetkým toho, ktorý bol dušou a pôvodcom tohto projektu: Antonio Gaudí, geniálny architekt a kresťan, ktorého plameň viery horel až do konca jeho života, ktorý prežil jednoducho a dôstojne. Táto udalosť je istým spôsobom vrcholným bodom a vyústením histórie tejto katalánskej zeme, ktorá predovšetkým od konca 19. storočia, priniesla množstvo svätých a zakladateľov, mučeníkov a kresťanských básnikov. Je to história svätosti, umeleckých a básnických diel, ktoré sa zrodili z viery a ktoré dnes zbierame a predstavujeme ako obeť Bohu v Eucharistii.

Moja radosť s ktorou predsedám tejto slávnosti vzrástla potom, keď som sa dozvedel, že táto posvätná stavba, už od počiatku, je úzko spojená s postavou sv. Jozefa. Osobitne ma dojala istota s ktorou Gaudí, pred veľkým množstvom problémov, ktorým musel čeliť, sa s plnou dôverou zveroval do Božej prozreteľnosti: „sv. Jozef dokončí tento chrám” - hovoril. Preto teraz má svoj význam fakt, že je to práve pápež, ktorý má krstné meno Jozef, a zasväcuje mu tento chrám.

Čo znamená zasvätenie tohto chrámu? V srdci sveta,

pred pohľadom Boha a ľudí, v pokornom a radostnom akte viery, sme pozdvihli veľké množstvo matérie, ovocie prírody a nevypočítateľného úsilia ľudskej inteligencie, budovateľky tohto umeleckého diela. Ona je viditeľným znamením neviditeľného Boha, na ktorého slávu stoja tieto veže, ako ukazovatele absolútnej svetla a toho, ktorý je Svetlom, Výškou a Krásou zároveň.

V tomto prostredí chcel Gaudí zjednotiť inšpiráciu, ktorú mal z troch veľkých kníh, ktorých obsahom sa živil ako človek, ako veriaci a ako architekt: kniha prírody, kniha Svätého Písma a kniha liturgie. Tak spojil realitu sveta a histórie spásy, ako nám o nej rozpráva biblia a sprítomňuje liturgia. Do posvätnéj stavby vložil kamene, stromy a ľudský život, aby sa celé stvorenstvo spojilo v chvále Boha, ale zároveň vyniesol do exteriéru tabule, aby postavil pred ľudí tajomstvo Boha zjavené narodením, utrpením, smrťou a zmŕtvychvstaním Ježiša Krista. Týmto spôsobom spolupracoval geniálnym spôsobom na budovaní ľudského svedomia zakoreneného vo svete, otvoreného Bohu, osvieteného a posväteného Kristom. A realizoval to, čo je dnes jednou z najdôležitejších úloh: prekonanie rozdelenia medzi ľudským svedomím a kresťanským svedomím, medzi existenciou v tomto dočasnom svete a otvorením sa pre večný život, medzi krásou vecí a Bohom ako Krásou. Antonio Gaudí nerealizoval toto všetko slovami, ale kameňmi, líniami, povrchom a vrcholmi. V skutočnosti je krása veľkou potrebou človeka; je koreňom z ktorého vychádza kmeň nášho pokoja a ovocie našej nádeje. Krása nám tiež zjavuje Boha, pretože je tak ako On, nádherným dielom a čistou bezplatnosťou, ktorá nás pozýva k slobode a vytrháva z egoizmu.

Tento sakrálny priestor sme venovali Bohu, ktorý sa nám zjavil a daroval v Kristovi, aby bol definitívne Bohom s ľuďmi. Zjavené Slovo, Kristova ľudskosť a jeho Cirkev sú tri najväčšie výrazy jeho zjavenia a svojho darovania ľuďom. „Ale každý nech si dáva pozor, ako na ňom stavia. Lebo nik nemôže položiť iný základ okrem toho, čo je už položený, a je ním Ježiš Kristus“ (1 Kor 3,10-11), hovorí sv. Pavol v druhom čítaní. Pán Ježiš je kameňom, ktorý drží váhu sveta, ktorý udržuje spolunažívanie Cirkvi a ktorý zhromažďuje v poslednej jednotke všetky výdobytky ľudstva. V ňom máme Slovo a Božiu prítomnosť a od Neho dostáva Cirkev vlastný život,

vlastnú náuku a vlastné poslanie. Cirkev nemá povahu od seba samej; je povoláná byť Kristovým znamením a nástrojom v plnej poddajnosti jeho autorite a v totálnej službe jeho poslaniu. Jediný Kristus založil jedinou Cirkev; On je skalou, na ktorej je postavená naša viera. Postavení na tejto viere, sa spoločne snažme ukázať svetu Božiu tvár, ktorý je láska a je jediným, ktorý môže odpovedať na túžbu po plnosti u človeka. Toto je veľkou úlohou, ukázať všetkým, že Boh

je Bohom pokoja a nie násilnia, slobody a nie prinútenia, zhody a nie nezhody. V tomto zmysle verím, že posvätenie tohto chrámu Sacra Familia v dobe, keď si človek nárokuje na budovanie života za Božím chrptom, ako keby mu už nemal viac čo povedať, je udalosťou veľkého významu. Gaudí svojim dielom nám ukazuje, že Boh je pravým meradlom človeka, že tajomstvo pravej originalnosti spočíva, ako on hovoril, v návrate k pôvodu, ktorým je Boh. On sám, otvoriac týmto spôsobom svojho ducha Bohu, bol schopný vytvoriť v tomto meste priestor krásy, viery a nádeje, ktorá vedie človeka na stretnutie s tým, ktorý je samotnou pravdou a krásou. Tento architekt takto vyjadril svoje pocity: „Chrám je jedinou vecou, ktorá je hodná

vyjadriť pocity ľudu, pretože náboženstvo je najvyššou vecou človeka“.

Toto potvrdenie Boha prináša so sebou najvyššie uistenie a ochranu dôstojnosti každého človeka a všetkých ľudí: „Neviete že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch?... Lebo Boží chrám je svätý - a ním ste vy“ (1 Kor 3, 16-17). Hľa tu sa nachádzajú zjednotené Božia pravda a dôstojnosť s pravdou a dôstojnosťou človeka. Pri konsakrovaní oltára tohto chrámu, uvedomujúc si, že Kristus je jeho základom, predstavujeme svetu Boha, ktorý je priateľom ľudí a pozývame ľudí, aby boli Božími priateľmi. Ako nás to učí epizóda so Zachejom, o ktorom hovorí dnešné evanjelium (por. Lk 19,1-10). Ak človek umožní Bohu vstúpiť do jeho života a jeho sveta, ak umožní, aby Kristus prebýval v jeho srdci, nebude to nikdy ľutovať, skôr naopak, zakúsi radosť z toho, že sa môže deliť o jeho vlastný život, keďže je adresátom jeho nekonečnej lásky.

Za vybudovanie tohto chrámu vďačíme asociácii priateľov sv. Jozefa, ktorá ho chcela zasvätiť svätej rodine z Nazareta. Odjakživa bol rodinný krb tvorený Ježišom, Máriou a Jozefom považovaný za školu lásky, modlitby

a práce. Patróni tohto chrámu chceli ukázať svetu lásku, modlitbu a službu prežívanú pred Bohom, tak ako ju prežívala svätá rodina z Nazareta. Životné podmienky sa radikálne zmenili a spolu s nimi sa napredovalo aj v technických, sociálnych a kultúrnych prostrediach. Nemôžeme sa uspokojiť s týmto pokrokom. Vždy tam musí byť prítomný aj morálny pokrok, ako pozornosť, ochrana a pomoc rodine, pretože štedrá a nerozlučiteľná láska muža a ženy je účinným rámcom a základom ľudského života v jeho gravidite, v jeho narodení, v jeho raste a v jeho prirodzenom konci. Iba tam, kde existuje láska a vernosť sa rodí a pretrvávajú pravá sloboda. Preto Cirkev vyzýva na zavedenie vhodných ekonomických a sociálnych opatrení, aby žena našla svoje plné realizovanie sa doma a v práci, aby muž a žena, ktorí sa spoja v manželstve a vytvárajú rodinu boli podporovaní štátom, aby sa chránila posvätnosť a neporušiteľnosť života detí od chvíle ich počatia, aby sa tak pôrodnosť cenila a podporovala na právnej, sociálnej a legislatívnej úrovni. Preto sa Cirkev stavia proti akejkolvek forme popierania ľudského života a podporuje to, čo pomáha prirodzenému poriadku v prostredí rodinnej inštitúcie.

Keď obdivujúc kontemplujem toto sväté prostredie neuveriteľnej krásy, ktoré má sa sebou históriu viery, prosím Boha, aby táto katalánska zem rozmnožila a upevnila nových svedkov svätosti, ktorí by ponúkli svetu veľkú službu, ktorú Cirkev môže a musí dať ľudstvu: byť ikonou Božej krásy, blýšiacim plameňom lásky, riekou, aby svet uveril v Toho, ktorého poslal Boh (por. Jn 6,29).

Drahí bratia, pri posvätení tohto nádherného chrámu zároveň prosím Pána našich životov, ktorý z tohto oltára, ktorý teraz bude pomazaný svätým olejom a na ktorom sa uskutoční obeta Kristovej lásky, vyvierala rieka milosti a lásky na toto mesto, na Barcelonu a jej obyvateľov a na celý svet. Nech tieto plodné vody naplnia vierou a apoštolskou vitalitou túto arcidiecéznu Cirkev, jej pastierov a veriacich.

Na záver si želim zveriť láskavej ochrane Božej Matky, Najsvätejšej Panne Márii, „aprílovej ruži“, „Matke milosti“, všetkých vás tu prítomných a všetkých tých, ktorí slovami a dielami, tichom, alebo modlitbou umožnili tento architektonický zázrak. Nech Ona predstaví svojmu božskému Synovi aj radosti a utrpenia tých, ktorí v budúcnosti prídu na toto posvätné miesto, aby ako sa modlí v liturgii posvätenia chrámov, chudobní mohli nájsť milosrdenstvo, utlačaní dosiahnuť pravú slobodu a všetci ľudia sa mohli obliecť do dôstojnosti Božích detí. Amen.

Príhovor Benedikta XVI. v sociálnom centre Božieho Diet'at'a v Barcelone

V nedeľu v podvečer navštívil Svätý Otec sociálne centrum Nen Déu, teda Božieho Diet'at'a, kde ho prijala predstavená Inštitútu, ktorý centrum riadi. V miestnej kaplnke sa pápež prihovoral rehoľným sestram, zamestnancom centra a asi 200 zverencom s ich príbuznými.

Mám veľkú radosť z toho, že tu môžem byť s vami, ktorí tvoríte toto viac ako storočné dobročinnno-sociálne centrum Nen Déu. Ďakujem za srdečné privítanie, ktoré ste mi pripravili, kardinálovi Lluísovi Martínezovi Sastachovi, arcibiskupovi Barcelony, sestre Rozárii, predstavenej komunity, deťom Antonovi a Márii del Mar, ktorí v mene všetkých prehovorili i všetkým, ktorí tak úžasne spevali.

Vyjadrujem svoju vďačnosť tiež všetkým prítomným, osobitne členom patronátu tohto diela, generálnej Matke a františkánskym sestram od Najsvätejších Srdc, deťom, mládeži a dospelým, ktorí prebývajú v tejto inštitúcii, ich rodičom a ďalším príbuzným, rovnako ako personálu a dobrovoľníkom, ktorí tu vykonávajú svoju zásluhnú prácu.

Rád by som súčasne prejavil svoje uznanie všetkým predstaviteľom a povzbudil ich, aby sa naďalej pričiňovali o to, aby tí najviac znevýhodnení mali prístup k sociálnym službám a mohli sa tešiť z veľkodušnej pomoci asistenčných služieb súkromného sektoru, akou je táto Škola osobitnej výchovy Nen Déu. V tejto dobe, kedy mnohé rodiny zakusujú vážne ekonomické ťažkosti, musíme ako Kristovi učeníci množiť konkrétne, hmatateľné a trvalé gestá solidarity a ukazovať, že láska je charakteristickým znakom našej kresťanskej existencie.

Posvätením Baziliky Svätej rodiny bolo dnes ráno poukázané na to, že sakrálna budova je znamením skutočného Božieho stánku medzi ľuďmi. Teraz chcem zdôrazniť, ako sa spolu s úsilím tejto a podobných cirkevných inštitúcií, ku ktorým patrí i nová rezidencia, ktorú ste pomenovali po pápežovi, stáva zreteľným, že pre kresťana je pravou svätynou Boha každý človek, s ktorým je preto treba jednať s maximálnou úctou i citom, osobitne keď sa ocitol v núdzi. Cirkev chce takto uskutočňovať Pánove slová z evanjelia: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25,40). Tieto Kristove slová na tejto zemi podnietili mnohých synov a dcéry Cirkvi, aby venovali svoj život vyučovaniu, dobročinnosti alebo starostlivosti o chorých a rôzne postihnutých. Chcel by som, aby ste inšpirovaní ich príkladom pokračovali v starostlivosti o tých najneopatrennejších a najnúdznejších a dávali im zo seba to najlepšie.

V starostlivosti o najslabších v priebehu posledných desaťročí v mnohom pomohli úžasné pokroky v zdravotníctve, ktoré boli sprevádzané rastúcim presvedčením o dôležitosti, ktorú má pre dobrý výsledok terapeutického procesu ohľaduplný ľudský vzťah. Preto je požiadavkou ľudskej bytosti, aby nový technologický vývoj na lekárskom poli nebol nikdy na úkor ľudského života a dôstojnosti, aby tak tí, ktorí trpia chorobami alebo fyzickou či psychickou nemohúcnosťou, mohli vždy prijímať lásku a pozornosť, ktorá im umožní pocítiť, že sú cenení vo svojich konkrétnych potrebách ako osoby.

Drahé deti a mládež, lúčim sa s vami a ďakujem Bohu za vaše životy, tak cenné v jeho očiach, a uisťujem vás, že v pápežovom srdci zaberáte veľmi dôležité

miesto. Modlím sa za vás každý deň a prosím, aby ste mi svojou modlitbou pomáhali verne plniť poslanie, ktoré mi zveril Kristus. Okrem toho nevynechávam modlitbu tiež za tých, ktorí slúžia trpiacim a neúnavne sa zasaďujú o to, aby postihnuté osoby mohli zaujímať v spoločnosti spravodlivé miesto a neboli v dôsledku svojich obmedzení odsúvaní na okraj. V tejto súvislosti chcem vysloviť uznanie zvlášť verného svedectva kňazom a tým, ktorí navštevujú chorých v ich domovoch, nemocniciach a ďalších špecializovaných inštitúciách. Sú stelesnením dôležitosti poskytovanej útechy uprostred krehkosti nášho stavu a Cirkev sa túto službu snaží plniť s rovnakými citmi ako milosrdný samaritán (porov. Lk 10, 29-37).

Na príhovor našej Milosrdnej Pani a blahoslavennej Matky Carmen od Dieťaťa Ježiša nech Boh žehná všetkým vám, ktorí tvoríte veľkú rodinu tohto skvelého diela, ako i vašim drahým a tým, ktorí spolupracujú s touto alebo podobnými inštitúciami. Zárukou toho nech je apoštolské požehnanie, ktoré vám zo srdca udeľujem.

Príhovor Benedikta XVI. pred odletom z Barcelony do Ríma

Pred odletom z Barcelony do Ríma sa počas rozlúčkového ceremonálu prítomným Svätý Otec prihovril nasledujúcimi slovami:

Veľká vďaka. Chcel by som týmito pár slovami zahrnúť pocity vďačnosti, ktoré si odnášam v srdci zo svojej návštevy v Santiagu de Compostela a v Barcelone. Veľká vďaka, Veličenstvo, za vašu účasť. Som povďačný za úctivé slová, ktorými sa Vaše Veličenstvo na mňa láskavo obrátilo a ktoré sú vyjadrením náklonnosti tohto vznešeného národa voči nástupcovi svätého Petra. Zároveň chcem prejaviť svoju srdečnú vďaku ostatným predstaviteľom, ktorí ma sprevádzajú, pánovi arcibiskupovi Santiagu de Compostela a Barcelony, španielskemu episkopátu a mnohým osobám, ktoré nešetria obetami, spolupracovali na úspešnom priebehu tejto cesty. Zo srdca ďakujem za stálu a nežnú pozornosť, ktorú ste v týchto dňoch prejavili pápežovi a ktorá dosvedčuje pohostinnosť a vľúdnosť národov tejto zeme, ktoré sú tak blízko môjmu srdcu.

V Compostele som sa chcel, ako jeden z mnohých pútnikov, zjednotiť s mnohými ľuďmi Španielska, Európy a iných miest na svete, ktorí prichádzajú k hrobu apoštola, aby sa posilnili vo viere a dosiahli odpustenie a pokoj. Ako nástupca svätého Petra som, okrem iného, prišiel upevniť mojich bratov vo viere. V tej viere, ktorá na úsvite kresťanstva prišla do tejto krajiny a zakorenila sa tak hlboko, že utvárala ducha, zvyky, umenie a charakter tohto ľudu, ktorý tu žije. Chrániť a rozmnožovať toto bohaté duchovné dedičstvo nie je iba znakom lásky krajiny voči svojej vlastnej histórii a kultúre, ale aj privilegovanou cestou pre odovzdávanie mladým generáciám tých základných hodnôt, ktoré

sú potrebné pre budovanie harmonického a pevného spoluzitania v budúcnosti.

Cesty, ktoré vedú po Európe, aby dosiahli Santiago, sa veľmi medzi sebou líšili; každá vlastným jazykom a osobitosťami, ale viera bola spoločná. Kristovo evanjelium bolo spoločným jazykom. Na ktoromkoľvek mieste sa pútnik mohol cítiť ako doma. Napriek národným rozdielom si bol vedomý, že je členom veľkej rodiny, do ktorej patria ďalší pútnici a obyvatelia, ktorých stretával na svojej ceste. Nech táto viera nájde novú silu na tomto kontinente a premení sa na prameň inšpirácie, aby rástla solidarita a služba voči všetkým, osobitne voči ľudským skupinám a najnúdznejším národom.

V Barcelone som mal nesmiernu radosť z posvätenia Baziliky Svätej rodiny, kde Gaudí vzdáva chválu Bohu v kameni a navštívil som významnú cirkevnú inštitúciu dobročinného a sociálneho charakteru. V dnešnej Barcelone sú to akoby dva symboly plodnosti tej istej viery, ktorá do hĺbky poznačila miestny ľud a ktorá prostredníctvom lásky a krásy Božieho tajomstva prispieva k vytváraniu dôstojnejšej spoločnosti, ktorá bude viac hodná človeka. Nakoniec, krása, svätosť a Božia láska pomáhajú žiť človeku na svete v nádeji.

Vraciam sa do Ríma po tom, ako som navštívil iba dve miesta tejto vašej nádhernej zeme. Napriek tomu, v modlitbách a myšlienkach som túžil objasniť všetkých Španielov, bez akejkoľvek výnimky, ako aj všetkých ostatných, ktorí tu žijú, aj keď sa tu nenarodili. Všetkým si odnášam v srdci a modlím sa za vás, osobitne za tých, ktorí trpia a odporúčam ich pod materškú ochranu Najsvätejšej Panny Márie, tak uctievanej a zývanej v Galícii, v Katalánsku a v iných regiónoch Španielska. Prosím ju, aby vám získala od Najvyššieho hojnosť nebeských darov, ktoré vám pomôžu žiť ako jediná rodina, vedená svetlom viery. Žehnám vás v mene Pánovom. S jeho pomocou sa uvidíme v Madride na budúci rok pri slávení Svetových dní mladých. Dovidenia

Preklad: Peter Dufka

Hovorca Svätej stolice k ceste pápeža v Španielsku

Vatikán (8. novembra, RV) - Riaditeľ tlačového strediska Svätej stolice, p. Federico Lombardi v rozhovore s novinármi, ktorí v Barcelone zastupovali rôzne krajiny, tlmočil pozitívne prekvapenie Svätého Otca nad množstvom veriacich v Barcelone, ktorí sa zúčastnili na svätej omši v Sagrada Familia, ako aj nad tými, ktorí po celý čas pred arcibiskupským palácom spontánne prejavovali svoju radosť z návštevy pápeža.

Svätú omšu spojenú s posviackou a vyhlásením baziliky Sagrada Familia sledovalo 500 tisíc ľudí, a to nielen tých, ktorých pojala táto obrovská impozantná stavba či okolité námestia, ale patria sem aj tí ktorí prenos sledovali pomocou veľkoplošných obrazoviek na uliciach Barcelony. „Štát by mal chrániť rodinu

a manželstvo medzi mužom a ženou a obhajovať po-svätnosť a nedotknuteľnosť života.“ Aj túto výzvu vy-slovil pápež Benedikt XVI. včera pri tejto príležitosti na tomto mieste - v bazilike, ktorá je zasvätená práve Svätej rodine.

„Táto eucharistická slávnosť bola naozaj mimo-riadna pre prostredie, v ktorom sa odohrávala: Chrám, veľmi originálny, ale tiež s bohatstvom významov a symbolov. Je akýmsi celistvým poňatím kresťanského života. Domnievam sa, že pápež, ktorý je tiež skvelý znalec liturgie, prežíval túto slávnosť s oso-bitnou intenzitou, pretože to bola slávnosť, ktorá zahŕňala mnohé dimenzie. Pápež odkedy je pápežom, už posviacal oltár v Sydney, tiež niekoľko kostolov, ale samozrejme oveľa menšieho významu ako tento,“

uviedol p. Lombardi na margo včerajšej slávnosti.

Podľa p. Lombardiho táto slávnosť bola vyjadre-ním hlavného významu celej apoštolskej cesty, teda poukázaním na „veľkosť a primát Boha“. Odvoláva-júc sa na slová, ktoré povedal Svätý Otec počas tlačo-vej konferencie na palube lietadla, hovorca Vatikánu poznamenal, že neexistuje žiaden rozpor v tom, keď Benedikt XVI. na jednej strane hovorí o sekularizácii Európy, a na strane druhej poukazuje na živú reálnu prítomnosť Cirkvi na starom kontinente. Pápežovi nešlo o historickú analýzu, uviedol hovorca Vatikánu, keď hovoril o antiklerikalizme a sekularizme tridsia-tych rokov v Španielsku, len chcel spomenúť histo-rické obdobia krajiny a vysvetliť, že dnešná Cirkev sa usiluje o „stretnutie, nie o konfrontáciu“. -jak-

Generálna audiencia Benedikta XVI.: Apoštolská cesta do Španielska

Vatikán (10. novembra, RV) - Pápež Benedikt XVI. sa počas generálnej audiencie v Aule Pavla VI. vrátil k apoštolskej ceste do Španielska.

Drahí bratia a sestry,

dnes by som sa chcel spolu s vami vrátiť k apoš-tolskej ceste do Santiago di Compostela a do Bar-celony, kam som s veľkou radosťou putoval minulý víkend. Šiel som tam, aby som povzbudil bratov vo viere (por. Lk 22,32) – ako svedok Vzkrieseného Krista, ako rozsievateľ nádeje, ktorá nezavádza ani ne-sklame, pretože má pôvod v nekonečnej láske Boha ku všetkým ľuďom.

Prvou etapou bolo Santiago. Už od uvítacieho ceremoniálu som cítil úctu a lásku, ktorú Španieli prechovávajú k nástupcovi svätého Petra. Prijali ma naozaj vrúcne a s veľkým nadšením. V tomto svätom pútnickom roku Compostely som aj ja, spolu s veľ-kým počtom ďalších ľudí, túžil putovať do onoho slávneho chrámu. Navštívil som „Dom svätého apoš-tola Jakuba Väčšieho“, ktorý pripomína každému, čo doň príde prosiť o milosť, že v Kristovi Boh prišiel na svet, aby ho zmieril so sebou, a nie preto, aby ľu-ďom pripísal ich viny.

V impozantnej compostelskej katedrále, keď som s dojatím tradičným spôsobom objal svätého Jakuba, myslel som na to, ako je toto gesto prijatia a priateľ-stva zároveň vyjadrením túžby počúvať apoštolove slová a zapojiť sa do jeho misijného diela. Je silným výrazom vôle stotožniť sa s jeho poslanstvom, ktoré nás z jednej strany zaväzuje, aby sme boli vernými správcami dobrej zvesti, ktorú apoštolí ohlasovali bez toho, žeby podľahli pokušeniu ju meniť, skraco-vať alebo prispôbovať iným záujmom, a na dru-kej strane každého z nás premieňa na neúnavných ohlasovateľov viery v Krista, prostredníctvom slova a svedectva vlastného života vo všetkých spoločenských oblastiach.

Keď som videl to veľké množstvo pútnikov, čo prišli na slávnostnú svätú omšu, ktorú som celeb-roval v Santiagu, premýšľal som nad tým, aký dôvod vedie všetkých týchto ľudí k tomu, aby opustili svoje každodenné povinnosti a vydali sa na púť pokánia do Compostely, na cestu, ktorá je dlhá a často veľmi na-máhavá: je to túžba vojsť do svetla Kristovho, ktorá sa ukrýva hlboko v ich srdciach, i keď ju niekedy ne-dokážu celkom vyjadriť slovami. Vo chvíľach, keď sa cítia stratení, keď tápajú, keď prežívajú ťažkosti, ale tiež v túžbe posilniť svoju vieru a žiť ju dôslednejším spôsobom, sa pútnici smerujúci do Compostely vy-dávajú na náročnú cestu obrátenia ku Kristovi, ktorý na seba vzal naše slabosti, hriechy ľudstva a trápenia sveta, a zanesol ich tam, kde nad nimi už zlo nemá moc, kde svetlo dobre prežaruje všetky veci. Je to zástup tichých pútnikov prichádzajúcich zo všetkých strán sveta, ľudí, ktorí znovu objavujú starobylú kresťanskú tradíciu putovaní, prechádzajúc mestami hlboko preniknutými katolíckou vierou.

V tejto slávnostnej Eucharistii, ktorú sme spo-lu s mnohými veriacimi prežili veľmi intenzívne a zbožne, som prosil o to, aby všetci, čo prídu na púť do Santiaga, dostali dar stať sa opravdivými svedka-mi Krista. Toho Krista, ktorého objavili na rázces-tiach chodníkov vedúcich do Compostely. Modlil som sa, aby si pútnici kráčajúci po stopách mnohých svätcov, ktorí v priebehu storočí absolvovali „púť svätého Jakuba“, uchovali opravdivý náboženský, duchovný a kajúci zmysel tejto púte, a nenechali sa stiahnuť banálnosťami, rozptýleniami či povrchnos-ťou módných tendencií. Toto putovanie, križovatka ciest, ktoré brázdia obrovské územia a vytvárajú jednu veľkú sieť tiahnu sa z Pyrenejského polo-strova do celej Európy, vždy bolo a stále je miestom stretnutia mužov a žien z najrozličnejších častí sveta, spojených hľadaním viery a pravdy o sebe samých.

Je hlbokým prameňom zdieľania skúseností, bratstva a solidarity.

A práve viera v Krista dáva zmysel Compostele, duchovne výnimočnému miestu, ktoré aj vo svojich dnešných formách a perspektívach zostáva dôležitým orientačným bodom na mape Európy. Treba udržať a posilniť otvorenosť pre to, čo nás presahuje, teda viesť plodný dialóg medzi rozumom a vierou, medzi politikou a náboženstvom, medzi ekonómiou a etikou – a to nám umožní vybudovať Európu, ktorá vo vernosti svojim neodmysliteľným kresťanským koreňom dokáže naplno uskutočniť svoje povolanie a poslanie vo svete. A tak, s istotou o veľkých možnostiach európskeho kontinentu a s dôverou v jeho nádejnú budúcnosť, pozval som Európu, aby sa čoraz viac otvárala pre Boha, a tak napomáhala perspektívam autentického, solidárneho a úctivého dialógu s národmi a civilizáciami ostatných kontinentov.

V nedeľu som potom v Barcelone posvätil chrám Svätej Rodiny a vyhlásil ho za Baziliku Minor. Keď som obdivoval veľkoleposť a krásu tohto chrámu, ktorá priam pozýva zdvihnúť zrak a dušu do výšky, k Bohu, spomenul som si na ohromné náboženské stavby – na stredoveké katedrály, ktoré tak hlboko poznačili dejiny aj podobu veľkých európskych miest. Toto nádherné dielo, veľmi bohaté na náboženské symboly, vzácnym spôsobom spájajúce rozličné formy, úžasné v hre svetiel a farieb – takmer akoby jedna obrovská kamenná socha – je plodom hlbokej viery, duchovnej citlivosti a umeleckého talentu Antonia Gaudího. Pripomína nám skutočný chrám, miesto pravého kultu, nebo, kam Kristus vstúpil, aby sa nás pred Bohom zastával (por. Hebr. 9,24). Geniálny architekt v tomto vznešenom chráme dokázal obdivuhodne vyjadriť tajomstvo Cirkvi, ktorej veriaci sú do nej krstom vložení ako živé kamene na budovanie duchovnej stavby (por. 1 Pt 2,5).

Kostol Svätej Rodiny Gaudí premyslel a naplánoval ako jednu veľkú katechézu o Ježišovi Kristovi, ako chválospev na Stvoriteľa. V tejto ohromnej stavbe dal svoju genialitu do služieb krásy. Jeho výnimočný cit pre symbolické vyjadrenia umeleckých foriem a motívov, ako aj pre sochárske, architektonické a technické inovácie, pripomína najvyšší Prameň všetkej krásy. Slávny architekt toto dielo pokladal za misiu, do ktorej zapojil celú svoju osobnosť. Od okamihu, keď prijal úlohu výstavby tohto chrámu, sa jeho život hlboko zmenil. Začal sa veľmi intenzívne modliť, postiť a žiť v chudobe, čím dával najavo potrebu duchovne sa pripraviť, aby dokázal prostredníctvom materiálnych vecí vyjadriť nepreniknuteľné tajomstvo Boha. Možno povedať, že zatiaľ čo Gaudí pracoval na stavbe katedrály, Boh v jeho vnútri budoval duchovný chrám (por. Ef 2,22), posilňujúc ho vo viere a posúvajúc ho stále viac k dôvernému vzťahu s Kristom. Inšpiráciu hľadal v prírode, v diele Stvo-

riteľa. S vášňou sa ale venoval aj štúdiu Písma a liturgie. Vďaka tomu dokázal v srdci mesta vybudovať stavbu hodnú Boha, a teda zároveň hodnú i človeka.

V Barcelone som navštívil aj dielo „Nen Déu“, stáročnú iniciatívu miestnej arcidiecézy, ktorá sa s profesionalitou a láskou stará o hendikepované deti a mládež. Ich životy majú v Božích očiach veľkú cenu. Neustále nás pozývajú, aby sme vystúpili z nášho egoizmu. V tomto dome som bol svedkom radosti a hlbokkej, nepodmienenej lásky františkánskych sestier Najsvätejších Srdc, taktiež obetavej práce lekárov, vychovávateľov a mnohých ďalších zamestnancov i dobrovoľníkov, ktorí sa chvályhodne venujú tejto inštitúcii. Požehnal som základný kameň nového domu pre toto dielo, v ktorom všetko hovorí o dobročinnej láske, o úcte k človeku a o jeho dôstojnosti, a tiež o hlbokkej radosti, pretože ľudská bytosť tu má cenu pre to, čím je, a nie preto, čo dokáže.

V Barcelone som sa intenzívne modlil za rodiny, ktoré sú živými bunkami a nádejou spoločnosti i Cirkvi. Pamätal som aj na tých, čo trpia v týchto časoch ťažkých ekonomických problémov. Myslel som tiež na mladých, ktorí ma počas celej návštevy v Santiagu a v Barcelone sprevádzali svojim entuziazmom a radosťou, aby objavili krásu, hodnotu a vážnosť manželstva, v ktorom muž a žena vytvárajú rodinu. Rodinu, ktorá so štedrosťou prijíma život a sprevádza ho od počatia až po prirodzený koniec. Všetko, čo sa robí pre podporu manželstva a rodiny, pre pomoc najbiednejším, všetko, čo pozdvihuje veľkosť človeka a jeho neporušiteľnú dôstojnosť, prispieva k zdokonaleniu spoločnosti. Žiadne úsilie v tomto zmysle nie je márne.

Drahí priatelia, ďakujem Bohu za intenzívne dni, ktoré som prežil v Santiagu di Compostela a v Barcelone. Chcem sa znovu poďakovať španielskemu kráľovskému páru, astúrskeho kniežatám, a všetkým štátnym predstaviteľom. Ešte raz sa s vďakou a láskavosťou obraciam na drahých bratov arcibiskupov dvoch spomínaných chrámov a tiež na ich spolupracovníkov. Rovnako aj na všetkých, ktorí sa štedro pričínili o to, aby moja návšteva týchto dvoch nádherných miest priniesla ovocie. Boli to nezabudnuteľné dni a zstanú hlboko vtlčené do môjho srdca! Predovšetkým dve eucharistické slávenia, tak dôsledne pripravené a intenzívne prežité všetkými veriacimi, tiež vďaka spevom vybraným z veľkej hudobnej tradície Cirkvi ako aj z geniálnej tvorby moderných autorov: boli pre mňa zdrojom skutočnej vnútornej radosti. Nech Boh odplatí všetkým, ako to len on sám vie. Najsvätejšia Božia Matka a svätý apoštol Jakub nech naďalej sprevádzajú svojou ochranou ich životy. Na budúci rok, ak Boh dá, pôjdem znovu do Španielska, do Madridu, na Svetový deň mládeže. Už teraz zverujem do vašej modlitby túto dôležitú iniciatívu, aby sa pre mnohých mladých stala príležitosťou na rast vo viere.

Preklad: Martin Kramara

Benedikt XVI. Konferencii biskupov Talianska

Vatikán (9. novembra, RV) – Pápež Benedikt XVI. zaslal kardinálovi Angelovi Bagnascovi, predsedovi Konferencie biskupov Talianska, list k 62. generálnemu zasadnutiu konferencie, ktoré sa konalo v Assisi od 8. do 11. novembra. Pozdravný list Svätého Otca prečítal počas otvorenia zasadnutia apoštolský nuncius v Taliansku, arcibiskup Giuseppe Bertello.

V jeho úvode biskup Ríma vyjadruje bratskú spolupatričnosť a duchovnú blízkosť s biskupmi, zhromaždenými v meste, kde – podľa vyjadrenia Svätého Otca – „prišlo na svet slnko“. Tak nazval sv. Františka z Assisi, patróna Talianska, citujúc Danteho Raj a pokračoval:

„Ako naša doba, aj doba, v ktorej žil František, bola poznačená hlbokými kultúrnymi zmenami, spôsobenými vznikom vysokých škôl, rozvojom obcí a novými duchovnými náboženskými skúsenosťami. Práve v tom čase, vďaka pápežovi Inocentovi III., vďaka ktorému sa tomuto „chudáčikovi z Assisi“ dostalo prvého kánonického uznania, Cirkev začala dôkladnú reformu liturgie.“

V tejto súvislosti sa Svätý Otec dotkol prác biskupskej konferencie na vydaní tretieho talianskeho prekladu Rímskeho misála a v závere listu píše:

„Na tejto ceste vás povzbudzujem, aby ste hodnotili a doceňovali liturgiu ako trvalý zdroj duchovného vedenia k dobrému životu podľa evanjelia. Ona privádza k stretnutiu s Ježišom Kristom, ktorý slovami a skutkami neustále buduje Cirkev, privádza ju k hlbavému načúvaniu, bratstvu a poslaniu. Drahí bratia, zodvihnite hlavu a zahľadme sa do očí Krista, jediného Učiteľa a Vykupiteľa, od ktorého pochádzajú všetky naše právomoci a zodpovednosť za spoločnosť nám zverenú. Svätá Mária nech bdie nad našimi cestami a nech nás sprevádza jej príhovor.“

-jak-

Posolstvo pápeža k stretnutiu G20: Svet na vás hľadá s nádejou!

Vatikán (10. novembra, RV) - Je potrebné prijať „adekvátne rozhodnutia, nevyhnutné k prekonaniu krízy, predovšetkým spoločné dohody, ktoré nepriviligujú niektoré krajiny na úkor iných“, tvrdí pápež Benedikt XVI. v posolstve, ktoré adresoval prezidentovi Kórejskej republiky Lee Myung-bakovi, pri príležitosti stretnutia G20, na ktorom sú zhromaždení predstavitelia EÚ, prezidentí a predsedovia vlád 19 krajín s najsilnejšou ekonomikou na svete, spolu s generálnym sekretárom OSN a predstaviteľmi niektorých ďalších organizácií a špecializovaných agentúr. „Toto stretnutie“ – pokračuje Svätý Otec – „nemá iba celosvetový dosah, ale je význačným dôkazom dôležitosti a zodpovednosti, ktorú Ázia získa-

la na medzinárodnej scéne začiatkom 21. storočia.“ To, že tomuto stretnutiu prvýkrát predsedá Kórea, ktorá je prvou z tých krajín, ktoré nepatria do G8 a predsa organizuje toto stretnutie G20 a usmerňuje rozhodnutia vo svete po kríze, je – podľa Benedikta XVI. – „dôkazom uznania, ktoré si Kórejská republika získala mimoriadnou úrovňou ekonomiky, ktorú dosiahla“ a ďalej pokračuje: „Čakajú na vás úlohy, ktoré sú veľmi komplexné a od ktorých závisí budúcnosť nasledujúcich generácií a preto si vyžadujú spoluprácu celého medzinárodného spoločenstva národov a spoločné uznanie primárnej a centrálnej hodnoty ľudskej osoby. Práve ona má byť cieľom rozhodnutí, ktoré urobíte.“

„Povzbudzujem vás k tomu, aby ste čelili týmto mnohým a ťažkým problémom, ktoré čakajú na vyriešenie. Upozorňujem vás, že všetky rozhodnutia, ktoré prijmete na prekonanie ekonomicko-finančnej krízy, budú skutočne fungovať iba vtedy, keď budú smerovať k autentickému a integrálnemu rozvoju človeka. Svet na vás hľadá!“ hovorí Svätý Otec a dodáva: „Akokoľvek náročné je zjednotiť socio-kulturálne, ekonomicky a politicky rozdielne národy, predsa pre budúcnosť ľudstva je rozhodujúce ukázať svetu, že dnes – aj vďaka tejto kríze – človek dospel do bodu, kedy je schopný uznať, že rozdielne spoločnosti a kultúry sa môžu a musia zhodnúť na spoločnom uznaní hodnoty človeka a na rešpektovaní zákonov a zákonitostí, ktoré do človeka vložil sám Stvoriteľ.“ -Pr-

List Benedikta XVI. iránskemu prezidentovi

Vatikán/Irán (11. novembra, RV) - Predseda Pápežskej rady pre dialóg s náboženstvami kardinál Jean-Louis Tauran sa počas návštevy Teheránu v utorok stretol s iránskym prezidentom Mahmoudom Ahmadinejadom. Odovzdal mu list Benedikta XVI., v ktorom pápež vyjadruje „hlboké presvedčenie, že rešpektovanie nadprirodzenej dimenzie ľudskej osoby je neodmysliteľnou podmienkou pri budovaní správneho sociálneho poriadku a stabilného pokoja“. Z tohto hľadiska - ako ďalej uvádza – „majú veriaci každého náboženstva osobitnú zodpovednosť a môžu zohrávať rozhodujúcu úlohu, spolupracujúc na spoločných aktivitách. Medzináboženský a interkulturálny dialóg je cestou pre dosiahnutie pokoja“. Pápež sa potom pozastavil nad situáciou katolíkov na Blízkom východe, kde „musia v niektorých krajinách tieto spoločenstvá čeliť vážnym okolnostiam, diskriminácii či násiliu a nemôžu slobodne žiť a verejne sa hlásiť k ich viere“. Katolíci v Iráne ako aj vo zvyšku sveta – uzatvára v liste Svätý Otec - „sa usilujú spolupracovať s ich spoluobyvateľmi na budovaní - čestným a poctivým spôsobom - spoločného dobra príslušných spoločností, v ktorých žijú, stávajú sa tak budovateľmi pokoja a zmierenia.“ -sg-

List Benedikta XVI. k znovuotvoreniu Vatikánskej knižnice

Vatikán (11. novembra, RV) – Pri príležitosti opätovného otvorenia Vatikánskej knižnice, po 3 rokoch rekonštrukčných prác, napísal pápež Benedikt XVI. list, ktorý adresoval archivárovi a bibliotekárovi Svätej rímskej cirkvi, kardinálovi Raffaelovi Farinovi SDB. V dokumente vyjadril svoju podporu sprievodným aktivitám, ako napríklad výstave s názvom Poznať Vatikánsku knižnicu: história otvorená budúcnosti či semináru, venovanému Vatikánskej knižnici ako miestu bádania a inštitúcii v službách vedcov. Benedikt XVI. potvrdzuje svoj osobný záujem na pokračovaní v starostlivosti, ktorú mali o túto inštitúciu jeho predchodcovia a v priereze históriou knižnice sa vracia k jej úplným počiatkom:

„Jeden z dvoch nápisov spojených s pápežom Sixtom V. pri vchode do Sixtovho salónu, poukazuje na jej zrod - v čase tých pápežov, ktorí počuli hlas apoštola Petra. Táto myšlienka kontinuity histórie dvoch tisícročí, je hlbokou pravdou: Rímska cirkev od svojho založenia je spojená s knihami, po prvé to boli knihy Svätého písma, teológie, a potom tie, ktoré sa vzťahujú na učenie a riadenie Cirkvi.“

Vatikánska knižnica vznikla v pätnástom storočí, v samom srdci humanizmu, a s Cirkvou je úzko spojená. Vatikánska knižnica nie je knižnicou teologickou alebo charakteru prevažne náboženského. Verná svojmu humanistickému pôvodu a poslaniu je otvorená ľudstvu, a tak slúži kultúre, ako povedal Pavol VI. v r. 1975 pri príležitosti päťstého výročia tejto inštitúcie. S touto otvorenosťou tomu, čo je ľudské, čo slúži človeku, - pokračuje Benedikt XVI. - sa nespája len s minulosťou, ale hľadá aj do budúcnosti.

„Vo Vatikánskej knižnici budú všetci bádatelia pravdy prijatí vždy s pozornosťou a rešpektom, a to bez akejkoľvek náboženskej či ideologickej diskriminácie. Vyžaduje sa iba vernosť úprimnému hľadaniu, nezištnému a kvalifikovanému výskumu.“ Toľko z listu pápeža Benedikta XVI., v závere ktorého udeľuje svoje požehnanie archivárovi a bibliotekárovi Svätej rímskej cirkvi kardinálovi Raffaelovi Farinovi, ďalej prefektovi Vatikánskej knižnice, ktorým je Mons. Cesare Pasini a tiež všetkým spolupracovníkom a výskumníkom. -jak-

Posynodálna apoštolská exhortácia Verbum Domini

Vatikán (11. novembra, RV) – Odpovedať na ústredné postavenie Božieho slova v osobnom živote a v živote Cirkvi, krása a naliehavosť jeho ohlaso-

vania pre spásu ľudstva, presvedčiví a dôveryhodní svedkovia Vzkrieseného Pána: toto je, v stručnosti, obsah posolstva posynodálnej apoštolskej exhortácie Benedikta XVI. Verbum Domini, ktorá bola dnes zverejnená. Exhortácia je zbierkou reflexií a návrhov, prezentovaných na synode biskupov, ktorá sa konala vo Vatikáne v októbri 2008 na tému „Božie slovo v živote a v poslaní Cirkvi“. Dokument obsahuje takmer 200 strán a je zanietým apelom zo strany pápeža na pastierov, členov inštitútov zasväteného života a laikov, aby „mali stále dôvernejší vzťah ku Svätému písmu“ a nikdy nezabúdali, že „základom každej autentickej a živej kresťanskej spirituality je Božie slovo, ohlasované, prijímané, slávené a meditované v Cirkvi“.

Apoštolská exhortácia je rozdelená do troch častí:

Prvá časť Verbum Dei zdôrazňuje základ Boha Otca, ktorý je prameňom a podstatou Slova, ako aj trojičnú dimenziu zjavenia. Táto časť je rozdelená do troch kapitol. Prvá má názov Boh, ktorý hovorí, druhá Odpoveď človeka Bohu, ktorý hovorí a tretia Hermeneutika Svätého písma v Cirkvi.

Druhá časť posynodálnej apoštolskej exhortácie Verbum in Ecclesia zdôrazňuje, že Cirkev je domom Božieho slova, prijíma Slovo, ktoré sa stalo telom a prebývalo medzi nami (porov. Jn 1,14). I táto časť má tri kapitoly. Prvá z nich sa nazýva Božie slovo a Cirkev, druhá Liturgia, privilegované miesto Božieho slova a názov tretej kapitoly je Božie slovo v živote Cirkvi.

Tretia časť Verbum mundo zdôrazňuje povinnosti kresťanov ohlasovať Božie slovo svetu, v ktorom žijú a v ktorom pôsobia. Táto časť je rozdelená do štyroch kapitol, ktoré majú názov Poslanie Cirkvi: ohlasovanie Božieho slova, potom nasleduje časť s názvom Božie slovo a angažovanosť vo svete, tretia časť Božie slovo a kultúra a posledná štvrtá časť má názov Božie slovo a medzináboženský dialóg. -pd-

Giovanni Coppa sa dožíva 85 rokov

Taliansko (9. novembra, RV) - Bývalý apoštolský nuncijs Svätej stolice v Českej a Slovenskej Federatívnej republike (1990-92) a neskoršie v Slovenskej republike (1993-94) kardinál Giovanni Coppa sa dnes dožíva 85 rokov života. Narodil sa v talianskej Albe. Za kňaza bol vysvätený v r. 1949, biskupskú vysviacku prijal v roku 1980 a za kardinála bol vymenovaný Benediktom XVI. v roku 2007. Po návrate z diplomatických služieb Vatikánu žije v Ríme. -pd-

Päť anglikánskych biskupov sa rozhodlo vstúpiť do Katolíckej cirkvi

Londýn/Vatikán (9. novembra, RV) – Päť anglikánskych biskupov sa rozhodlo vstúpiť do plného spoločenstva s Katolíckou cirkvou. Biskupi Andrew Burnham (Ebbsfleet), Keith Newton (Richborough), John Broadhurst (Fulham), Edwin Barnes (pomocný biskup, Winchester) a David Silk (pomocný biskup, Exeter) vydali spoločné vyhlásenie, v ktorom píše o svojom sklamaní z toho, ako sa v posledných tridsiatich rokoch katolíci a anglikáni od seba vzdialili a taktiež o sklamaní z vývoja vo vnútri Anglikánskej cirkvi, ktorý podľa nich odporuje historickému poslaniu a tradícii.

Päť biskupov anglikánskeho spoločenstva chce využiť nové kánonické štruktúry Katolíckej cirkvi pre konvertitov z anglikanizmu, ktoré vychádzajú z apoštolskej konštitúcie *Anglicanorum coetibus*. Konštitúciu označili títo biskupi za „ekumenický nástroj pri hľadaní jednoty kresťanov, za ktorú sa sám Kristus modlil pred svojím utrpením a smrťou.“ „Veríme, že táto jednota je možná jedine v eucharistickom spoločenstve s nástupcom svätého Petra,“ píše ďalej biskupi vo svojom vyhlásení. „Dospeli sme k bodu, kedy musíme formálne vyjadriť náš postoj a vyzvať tých, ktorí ho tiež zdieľajú, aby sa k nám pripojili. Preto sa teraz vzdávame verejnej biskupskej služby a k dátumu 31. decembra 2010 rezignujeme na všetky naše pastoračné záväzky v Anglikánskej cirkvi a keď bude vytvorený katolícky ordinariát, chceme do neho vstúpiť“, oznamuje päť anglikánskych biskupov s nádejou, že si i naďalej uchovávajú blízke vzťahy s Anglikánskou cirkvou.

Na oznámenie biskupov reagoval aj delegát komisie anglických katolíckych biskupov pre zrealizovanie apoštolskej konštitúcie *Anglicanorum coetibus*, biskup Alan Hopes. Ten ich rozhodnutie privítal a oznámil, že otázka ordinariátu a tých, ktorí chcú byť jeho členmi, bude riešená na budúci týždeň na plenárnom zasadnutí Konferencie biskupov Anglicka a Walesu. **-pd-**

Zasadanie Pápežského výboru pre medzinárodné eucharistické kongresy

Vatikán (9. novembra, RV) - V Ríme sa v utorok začala trojdňové plenárne zasadanie Pápežského výboru pre medzinárodné eucharistické kongresy. Účastníkov privítal Mons. Piero Marini, predseda výboru a po ňom kardinál Marc Ouellet, prefekt Kongregácie pre biskupov predniesol správu zo 49. eucharistického kongresu, ktorý sa konal v kanadskom Quebecu v r. 2008. Pripravovaný

50. eucharistický medzinárodný kongres, plánovaný na rok 2012 v Írsku, predstaví v druhý deň stretnutia Mons. Diamuid Martin, arcibiskup Dublinu. Slovenským delegátom na plenárnom zasadnutí Pápežského výboru pre medzinárodné eucharistické kongresy je Mons. Vojtech Nepšinský. V posledný deň stretnutia prijme delegátov na audiencii pápež Benedikt XVI.

Benedikt XVI. účastníkom zasadnutia výboru pre eucharistické kongresy

Posledný deň plenárneho zasadania Pápežského výboru pre medzinárodné eucharistické kongresy, prijal jeho účastníkov pápež Benedikt XVI. V úvode svojho príhovoru osobitne pozdravil Mons. Diamuida Martina, arcibiskupa Dublinu, mesta najbližšieho eucharistického kongresu. V súvislosti s témou pripravovaného kongresu - v Írsku v r. 2012: „Eucharistia, spojenie s Kristom a medzi nami“ Svätý Otec vyzdvihol centrálny význam eucharistického mystéria pre rast života viery a pre správnu cestu obnovy Cirkvi:

„Cirkev, putujúca na tejto zemi, je sviatosťou zjednotenia ľudí s Bohom a medzi sebou navzájom. Dar Krista a jeho Ducha, ktorý prijímame v Eucharistii, naplnia túžby ľudského srdca po bratskej jednote, a dokonca vysoko presahuje obyčajnú ľudskú priateľskú skúsenosť.“

Pápež Benedikt XVI. sa následne pozastavil pri histórii medzinárodných eucharistických kongresov, pri niektorých aspektoch slávenia Eucharistie a v závere príhovoru povedal: „V Eucharistii je skrytý poklad Cirkvi, a to sám Kristus, ktorý bol na kríži zabitý pre spásu ľudstva.“

-jak-

Delegát Vatikánu na zasadnutí Interpolu o náboženskej slobode

Vatikán (9. novembra, RV) - Mons. Carlo Maria Viganò, generálny sekretár Governatorátu štátu Vatikán, v pondelok vystúpil na 79. generálnom zasadnutí Interpolu v meste Doha, hlavnom meste arabského štátu Qatar. Vo svojom príspevku sa Mons. Viganò dotkol tém výsostne delikátnych a pre Svätú stolicu veľmi dôležitých, ako náboženská sloboda na Blízkom východe, pričom spomenul nedávny teroristický atentát v Bagdade a citoval slová Svätého Otca, že „pokoj je darom Boha, ale aj výsledkom úsilia ľudí dobrej vôle a národných i medzinárodných inštitúcií“.

Delegát Vatikánu potom zdôraznil dôležitosť spolupráce v oblasti budovania a udržiavania mieru, do ktorej sú zapojené aj cirkevné organizácie, ako Caritas Internationalis, Cor unum a miestne cirkvi. Vyslovil aj osobitné poďakovanie zástupcom zúčastnených krajín za ich pomoc počas ciest Svätého Otca. Na 79. generálnom zasadnutí Interpolu boli okrem predstaviteľov prezídia Interpolu prítomní 188 delegáti členských štátov. **-jak-**

60 rokov života arcibiskupa Bernarda Bobera

Mons. Bernard Bober, arcibiskup-metropolita Košickej arcidiecézy, sa 3. novembra 2010 dožil 60-tych rokov svojho života. Pri tejto príležitosti sa konala v seminárnom Kostole sv. Antona Paduánskeho slávnostná svätá omša, pri ktorej arcibiskup spolu s prítomnými ďakoval Bohu za všetky jeho dary a milosti, najmä za dar kňazstva. Taktiež ďakoval za všetko dobré v životoch tých, ktorí ho na jeho životnej ceste sprevádzali.

Homíliu pri tejto príležitosti predniesol Mons. Stanislav Stolárik. V nej sa obzrel 60 rokov dozadu a spomenul niektorých ľudí v živote Mons. Bobera, ktorým je jubilant vďačný. Potom sa vrátil k nedávnomu momentu, kedy oslávenec prevzal vedenie Košickej arcidiecézy, pripomenul a rozvinul jeho biskupské heslo: „S láskou, poslušnosťou a milosrdenstvom“.

Blahoželanie Svätého Otca

Mons. Bernardovi Boberovi

Na záver prečítal biskup Stanislav Stolárik telegram z Vatikánu, v ktorom Svätý Otec udelil jubilantovi osobitné apoštolské požehnanie „ako znak nebeských milostí, aby jeho služba Božiemu ľudu prinášala hojné duchovné ovocie.“ Za Konferenciu biskupov Slovenska gratuloval Mons. Rudolf Baláž, banskobystrický diecézny biskup. Vo svojom príhovore zvlášť poďakoval za dlhoročnú prácu na vedení Božieho ľudu nielen v Košickej arcidiecéze, ale cez biskupskú konferenciu aj na celom Slovensku.

Vladimír Kleš

Mons. Stanislav Stolárik viedol Pochod za život v Košiciach

V Košiciach sa 3. novembra 2010 konalo Modlitbové bdenie za záchranu počatých detí. Program otvorila svätá omša v Kostole Kráľovnej Pokoja (farnosť Košice - Juh). Hlavným celebrantom bol pomocný biskup Mons. Stanislav Stolárik. Vo svojom príhovore poukázal na zodpovednosť rodičov pri výchove detí k úcte voči životu. Varoval pred klamstvami o demografickej situácii i o bioetických otázkach, ktoré spôsobujú, že verejnosť súhlasí so zabíjaním nenarodených. Zdôraznil výchovu k citlivosti voči pravde, svedomiu a človeku. Povzbudil k milosrdenstvu pre tých, ktorí sa previnili hriechom potratu.

Po svätej omši pokračovala adorácia pred Eucharistiou a následne tichý pochod so sviečkami k Univerzitnej nemocnici na Rastislavovej ul.

Pred XIX. pavilónom, kde na nachádza aj oddelenie gynekológie, sa zhromaždení spolu s biskupom modlili bolestný ruženec. Po návrate do kostola všetkým udelil eucharistické požehnanie dekan Bartolomej Urbanec.

Dušan Škurla

Odovzdávanie ceny Ústavu dejín kresťanstva

Na pôde Rímskokatolíckej Cyrilometodskej bohosloveckej fakulty UK v Bratislave odovzdali 10. novembra cenu Ústavu dejín kresťanstva na Slovensku za najvýznamnejšie dielo historickej literatúry vydané v uplynulom roku. Ocenenou publikáciou je Katalóg patrocínií na Slovensku z pera nitrianskeho biskupa Viliama Judáka a Štefana Poláčika.

Dielo vydala Rímskokatolícka cyrilometodská bohoslovecká fakulta UK v Bratislave v roku 2009. Jej dekan Marian Šuráb vidí v tejto publikácii veľký prínos: „Je to taký katalóg, je tam všetko, že môžu potom na základe toho k tejto problematike nejakú ďalšiu prácu robiť. Je to výsostne odborná publikácia.“

Ocenená publikácia hovorí o bohatom duchovnom dedičstve. „Je to jedinečná príležitosť ukázať ozaj zložitú dejiny cirkvi na Slovensku, pretože tie dokumenty ktoré sú tam, hovoria vlastnou rečou,“ povedal kulturológ Peter Liba.

Biskup Viliam Judák je presvedčený, že katalóg patrocínií na Slovensku má svoju výpovednú hodnotu. Svedčí okrem iného aj o religiozite Slovákov.

„Každý nový fakt, každý nový dôkaz, každý fragment totiž odкрýva a potvrdzuje historickú pravdu a dovtára obraz života našich predkov. Tým viac, ak sa objaví sakrálny artefakt, pretože tie jasne dokazujú verejný prejav, oslavy a úcty boha,“ uviedol biskup Judák.

Miroslav Lyko, rádio Lumen/ snímka Peter Zimen

Triduum ku cti blahoslaveného Metoda Dominika Trčku

Veriaci farnosti Štefurov (okr. Svidník) sa počas troch dní 5. – 7. novembra 2010 stretávali na modlitbách pri relikviách blahoslaveného hieromučenika Metoda Dominika Trčku CSsR. Redemptorista o. Atanáz Mandzák CSsR, ktorý sa dlhodobo venuje osobe tohto rehoľného kňaza, sa prišiel podeliť o jeho duchovný odkaz a veľký dar, ktorý v ňom naša cirkev má. Pri bohatom duchovnom programe tridua, spestrenom spevom mládežníckeho speváckeho zboru z Valkoviec, mali možnosť veriaci si uctiť ikonu s relikviami blahoslaveného.

Vojtech Lakomý

Úmrtie: Gréckokatolícky kňaz Mikuláš Vladimír

V utorok 2. novembra 2010 zomrel v Bardejove zaopatrený sviatosťami vo veku 95 rokov a v 68. roku kňazstva gréckokatolícky kňaz Prešovskej archieparchie Mikuláš Vladimír, titulárny kanonik a protojerej.

Pretože gréckokatolícki hierarchovia Prešovskej metropolitnej cirkvi sui iuris boli v tom čase na stretnutí gréckokatolíckych biskupov Európy v Sofii, pohrebné obrady vykonal vo štvrtok 4. novembra 2010 v Bardejove protosynkel Prešovskej archieparchie Michal Onderko ml. v spoločenstve s emeritným pražským pomocným biskupom Jánom Eugenom Kočišom, protosynkelom Košickej eparchie Vladimírom Tomkom a približne šesťdesiatimi kňazmi. Zosnulý bol pochovaný na cintoríne v Bardejove. Večná mu pamiatka!

Otec Mikuláš Vladimír sa narodil 21. marca 1915 vo Filkeháze (Maďarsko) ako najmladší syn gréckokatolíckeho kňaza. Detstvo prežil v Ruskej Porube a Stakčíne. Po skončení gymnázia v Prešove pôsobil 2 roky ako pomocný učiteľ a potom začal štúdium bohoslovnia a prípravu na kňazstvo.

11. augusta 1942 uzavrel sviatosť manželstva s Gabrielou Suchou v Humenskom Rokytove. Boh im požeňal 3 deti – dcéry Tatanu a Otíliu a syna Eduarda.

Sviatosť kňazstva prijal 6. decembra 1942 v Miškolci vkladáním rúk vладыку Antona Pappa.

Svoje kňazské pôsobenie začal ako kaplán v mestečku Abaújszántó, neskôr ako správca farnosti v Tornyosnémeti. V r. 1947 sa ako prisídlenec i s rodinou vrátil na Slovensko do Stakčína, kde pôsobil až do r. 1950, kedy mu bol odobraný štátny súhlas. Zostal verný Gréckokatolíckej cirkvi, Svätému Otcovi i svojmu svedomiu. Krátku dobu pracoval ako pomocný robotník v Trebišove a v Liptovskom Jáne. Po dlhej vyšetrovacej väzbe bol odsúdený na 5 rokov väzenia. Vo väzení bol 3 roky a 4 mesiace. Prešiel viacerými väzeniami.

Po návrate z väzenia až do r. 1969 pracoval v nábytkovej továrni v Liptovskom Mikuláši. Po obnovení činnosti Gréckokatolíckej cirkvi sa stal v rokoch 1969 – 1978 správcom farnosti v Údole. Už predtým však dochádzal na soboty a nedele do Stakčinskej Roztoky. V rokoch 1978 – 1979 pôsobil ako správca farnosti v Kremnej a potom až do roku 1988 bol správcom farnosti v Litmanovej. Od roku 1988 žil na odpočinku v Bardejove. I po odchode do dôchodku však neprestal v kňazskej činnosti. Navštevoval bardejovské sestry baziliánky, kde slúžil sväté liturgie.

V roku 1970 mu bol udelený cirkevný titul assessor, v roku 1975 titulárny arcidekan, v roku 1998 titulárny kanonik a v roku 2004 sa stal protojerejom s právom nosiť zlatý kríž.

Gréckokatolícki i rímskokatolícki veriaci, nielen v Bardejove, ale i v okolí, ho poznali ako mimoriadne vnímavého spovedníka.

Patril medzi tých kňazov, ktorí všade zanechávajú nezmazateľné stopy svojho pôsobenia. Jeho vzťah k ľuďom bol obrazom jeho vzťahu k Bohu – najväčšej Láske. Nikdy sa nestáľoval na utrpenie, ktoré prežil vo väzení.

Bol tretím najstarším žijúcim gréckokatolíckym kňazom na Slovensku.

Mikuláš Tressa CSsR

Slávnosť svätého Martina v Spišskej Kapitule

Spišská diecéza si tradične každý rok pripomína sviatok svojho hlavného patróna – sv. Martina z Tours. Tohto roku sa stretli kňazi dolnospišských dekanátov v katedrálom chráme v Spišskej Kapitule, ktorý je zasvätený práve sv. Martinovi, aby spoločne oslávili sviatok tohto patróna celej diecézy. Slávnostnú svätú omšu celebroidal spišský pomocný biskup a generálny vikár Mons. Andrej Imrich spolu s kňazmi z Levočského, Spišskonovoveského a Spišskopodhradského dekanátu. Homíliu pri svätej omši predniesol PhDr. ICLic. Dušan Pardel. Pripomenul v nej že sviatok sv. Martina neslávime v deň jeho smrti, ale pohrebu. Preto sa vo svojej homílii zameral hlavne na teológiu katolíckeho pohrebu a rôzne chyby, ktoré pri niesla sekularizácia do liturgie pohrebných obradov. Po svätej omši sa kňazi spolu s pomocnými biskupmi stretli na rekolekciách v priestoroch kňazského seminára.

Oslavy sviatku sv. Martina vyvrcholila v Spišskej diecéze v nedeľu 14. novembra 2010. O 10. hodine bude celebroidať slávnostnú odpustovú svätú omšu v katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule kardinál Joachim Meisner, kolínsky arcibiskup - metropolita. Účasť prisľúbil aj apoštolský nuncius na Slovensku Mons. Mario Giordana.

Lukáš Stolárik

Odpustová slávnosť sv. Karola Boromejského v košickom seminári

V tomto roku uplynulo 400 rokov od svätorečenia milánskeho arcibiskupa Karola Boromejského. Súčasťou osláv tohto výročia bolo požehnanie novej sochy sv. Karola Boromejského košickým arcibiskupom-metropolitom Mons. Bernardom Boberom v seminárnej kaplnke. Výročie si pripomenuli aj košickí seminaristi spoločne s predstavenými a inými hosťami v deň liturgickej spomienky na tohto veľkého svätca.

Slávnostnú svätú omšu celebroidal Mons. Bernard Bober, ktorý pred jej začiatkom požehnal bohoslovcem štvrtákom reverendy. Medzi ďalšími hosťami boli košický pomocný biskup Mons. Stanislav Stolárik, predstavení Kňazského seminára Jána Vojtaššáka v Spišskej Kapitule, kňazi pôsobiaci na Teologickej fakulte Katolíckej Univerzity, predstavení a bohoslovci Kňazského seminára sv. Karola Boromejského v Košiciach a mnohí iní vzácní hostia.

Kazateľom na tejto slávnosti bol vicerektor Kňazského seminára Jána Vojtaššáka na Spišskej Kapitule Dušan Škrabek. V homílii vyzdvihol ochotu sv. Karola plniť Božiu vôľu v akýchkoľvek situáciách. Zdanie našej malosti a neschopnosti neznamená, že Boh nás nedokáže použiť pre svoj plán. Práve v slabosti človeka sa ešte viac ukáže Božia moc, ako aj pri povolani proroka Jeremiáša, ktorý sa zdráhal prijať úlohu hlásateľa Božej zvesti kvôli svojmu mladému veku. V závere svätej omše seminaristi arcibiskupovi blahoželali k jeho životnému jubileu – 60-tým rokom, ktoré oslávil deň predtým.

Po svätej omši nasledovala akadémia ku cti sv. Karola Boromejského. Tretiaci v nej prítomným ponúkli pohľad na život tohto svätca. V prednáške sa prihovoril p. Jozef Kyselica SJ. Hovoril o kňazskej formácii z pohľadu dokumentov učiteľského úradu Cirkvi, ako aj synodálnych dokumentov Košickej arcidiecézy. O seminárnej príprave na kňazstvo povedal, že kandidát, ktorý nie je schopný žiť v seminárnom spoločenstve, nie je schopný žiť ani v bežnom živote. Nech príklad sv. Karola Boromejského pomáha každému seminaristovi pravdivo hľadať na kňazstvo. -fb-

Fatimská sobota za duše zomrelých

Na novembrovú fatimskú sobotu sa v rehoľnom Chráme Svätého Ducha v Michalovciach veriaci sústredili na dušičkovú tému. Po modlitbe tretieho času slávil božskú liturgiu o. Vladimír Tomko, protosynkel Košickej eparchie, ktorý zastupoval vladyku Milana. V kázni o. Tomko priblížil dôvod, prečo niektoré duše musia pred vstupom do neba prejsť bolestným procesom očis-

ťovania. „Do spoločenstva s Bohom prichádzame bez sebalásky,“ povedal a vyzval prítomných k modlitbám za duše verných zosnulých. Modlitba je kľúč, ktorý otvára pre duše nebo.

Po sv. liturgii bol tradičný mariánsky moleben so zasvätením sa presvätej Bohorodičke. Kňazi michalovského i sobranského protopresbyterátu vyslúžili aj sviatosť zmierenia a tak prispeli k mesačnej duchovnej obnove všetkých pútnikov. -mh-

Zádušné Rekviem v Žiline

V rámci Roka kresťanskej kultúry počas týždňa modlitieb za zosnulých si mohli priaznivci umenia v Žiline vypočuť koncertné prevedenie veľkých sakrálnych diel slovenského skladateľa Pavla Kršku.

V Kostole sv. Barbory premiéru diela Magnifikat pre soprán, dva organy, mužský zbor, dve trúbky, pozaunu a bicie. Na slávnosti uviedli do užívania obnovený historický oltárny organ Peregrina Wernera z r. 1730. Účinkovali pedagógovia Konzervatória v Žiline a Spevácky zbor slovenských učiteľov.

V Katedrálnom chráme Najsvätejšej Trojice zaznelo vokálno-inštrumentálne dielo REKVIEM pre sóla, dva zbory, organ a sláčiky. V prvom slovenskom rekviem sa predstavili známi sólisti Irena Kubíková – Lukáčová soprán, Eva Sofončíková alt, Jozef Gráf tenor, Martin Mikuš bas, na organe hral Marián Muška a Žilinský miešaný zbor a Trnavský komorný orchester dirigoval Štefan Sedlický. Na koncertoch sa zúčastnil aj žilinský diecézny biskup Mons. Tomáš Galis, ktorý vyzdvihol vysokú profesionalitu, umeleckú i duchovnú úroveň cirkevnej hudby a sakrálneho umenia v Žiline. -ph-

V Starej Ľubovni modlitbou spomínali na nenarodených

Veriaci farnosti Stará Ľubovňa si 3. novembra sviečkovým pochodom k miestnej poliklinike spomenuli na nenarodené deti. V čase, keď pamätáme na svojich zosnulých, sa približne 40 veriacich po skončení svätej omše zhromaždilo pred Kostolom sv. Petra a Pavla. Nie len horiacou sviečkou v okne, ale verejne v akcii Sviečka za nenarodené deti. Spolu s kaplánom smeroval zástup veriacich so zažatými sviečkami na miesto vykonávania potratov. Pred budovou polikliniky obetovali modlitbu svätého ruženca za nenarodené deti a ich matky. „Keď žena drží sviečku a myslí na nenarodené deti a odovzdáva ich Bohu, myslím si, že On ich prijíma,“ opisuje svoje pocity Mária, účastníčka akcie. Najbližšie si farnosť uctí nenarodené deti 25. marca, v Deň počatého dieťaťa. -dd-

Spomienka na zaslúžilého detvianskeho dekana

Jána Štrbáňa, známeho detvianskeho dekana, si pripomenú veriaci v Detve dňa 11. decembra 2010 v deň 50. výročia jeho smrti. Tento rímskokatolícky kňaz známy svojou náboženskou publikačnou tvorbou okrem iného podnietil založenie prvého spoločenstva svetských františkánov v Detve. Kyticu na hrob zaslúžilého kňaza položia v deň jeho výročia na obnovennej Detvianskej kalvárii.

V roku 1924 práve na podnet dekana Štrbáňa pri tu najšom Farskom kostole sv. Františka z Assisi vzniklo miestne bratstvo Františkánskeho svetského rádu. Ján Štrbáň pastoračne pôsobil na Podpolaní od roku 1921, kde dňa 11. decembra 1960 aj dokonal.

Františkánski laici sa zastavia s modlitbou pri hrobe kňaza dopoludnia o 9.00 h. počas programu duchovnej obnovy, ktorú bude viesť p. Peter Baptista Pružina OFM. Duchovná obnova vyvrcholí spoločným slávením svätej omše o 17.30 h. vo Farskom kostole sv. Františka. Pred ňou sú veriaci pozvaní na eucharistickú adoráciu vo farskom kostole.

Zuzana Juhaniaková

Stretnutie o projekte Sára – dobrovoľnícka pomoc rodinám

Celoslovenské stretnutie koordinátorov a budúcich koordinátorov dobrovoľníckej pomoci rodinám s názvom projekt Sára sa uskutočnilo 10. novembra 2010 v Centre pre rodinu v Banskej Bystrici. Projekt je odporúčaný Pastoračným plánom KBS pre r. 2007-2013 „ako konkrétna služba rodinám v ťažkostiach prostredníctvom systematicky sprevádzanej dobrovoľníckej služby mladých ľudí, ako aj tých, ktorí sa na takúto službu cítia disponovaní. Projekt je vhodný zvlášť pre väčšie mestá, ale jeho realizácia je možná aj v menších farnostiach.“

Účastníci stretnutia hovorili o skúsenostiach a prínosoch služby rodinám i dobrovoľníkom, o ťažkostiach a potrebách pri realizácii služby, o návrhoch na zlepšenia. Zaoberali sa tiež mesačnými stretnutiami s dobrovoľníkmi (ich motivovanie, vzdelávanie, formácia). Budúci koordinátori získali informácie a pomoc pre rozbehnutie služby vo svojich mestách.

Stretnutím sprevádzala účastníkov sr. Marta Andraščíková, v spolupráci s ňou stretnutie pripravila Rada KBS pre rodinu a Diecézne centrum pre rodinu

Banskobystrickej diecézy. V súčasnosti projekt Sára koordinujú centrá pre rodinu v Banskej Bystrici, Trnave, Nitre, Žiline, Poprade a v Pezinku. Informácie a kontakty k projektu: www.rodina.kbs.sk, www.rodinabb.sk

Viera Václavová

Stretnutie mladých s Koinoniou Ján Krstiteľ

To, ako je možné načúvať Bohu, sa uplynulý víkend učilo 120 mladých ľudí na dvojdňovom stretnutí v Zlatej Idke. Akciu s názvom „Počut' nepočuteľné“ lektorsky viedol otec Milan Bednárík, predstavený Koinonie Ján Krstiteľ. Mladí boli otvorení nielen na počúvanie Božieho slova, ale aj na modlitbu a tvorenie spoločenstva. Bol to čas o utváraní nových i upevňovaní starých priateľstiev. Boh k nám hovorí svojím slovom, ale aj cez stvorenie. Tri konkrétne rady, ako načúvať priateľovi, prítomným odovzdal brat Jonatán Petrik z koinonie.

Príbeh Márie a Marty nám predstavuje tú, ktorá si sadne – nájde si čas, aby načúvala. Ján si naklonil hlavu k Ježišovej hrudi, aby zachytil reč srdca a nakoniec skúsenosť Tobiáša a Rafaela hovorí, že priateľ, ktorý načúva vie byť nápomocný, lebo pozná cestu. Aj Duch Svätý hovorí. Dáva svetlo, inšpiráciu. Hovorí znakmi a na modlitbe. O tom sa mohli účastníci stretnutia presvedčiť počas modlitby uctievania. Nedela sa niesla v sviatočnom duchu. Po prechádzke nasledovala svätá omša, nedeľný obed a lúčenie sa s vedomím, že Boh hovorí aj v našich životoch.

Valentín Humeňanský

Miništranti mali svoj víkend v kňazskom seminári

Päťdesiat miništrantov Banskobystrickej diecézy prežilo v dňoch 5. - 7. novembra 2010 víkend v Kňazskom seminári svätého Františka Xaverského v Badíne. Miništranti sa spolu zúčastnili fatimskej soboty v Starých Horách, zahráli si futbalový turnaj, súťažili vo filmovom kvíze a popri sledovaní Nekonečného príbehu spoločne uvažovali nad Knihou kníh, Svätým Písmom.

Aj tento miništrantský víkend, organizovaný bohoslovcami z Badína, bol prejavom vdáčnosti za liturgickú službu, ktorú miništranti vykonávajú vo svojich farnostiach.

Michal Válka